Prijs 11 Cts.

VRAAGT DIT BLAD AAN DE KIOSKEN!

Zaterdag 17 Januari 1942
5e jaargang Nr. 128

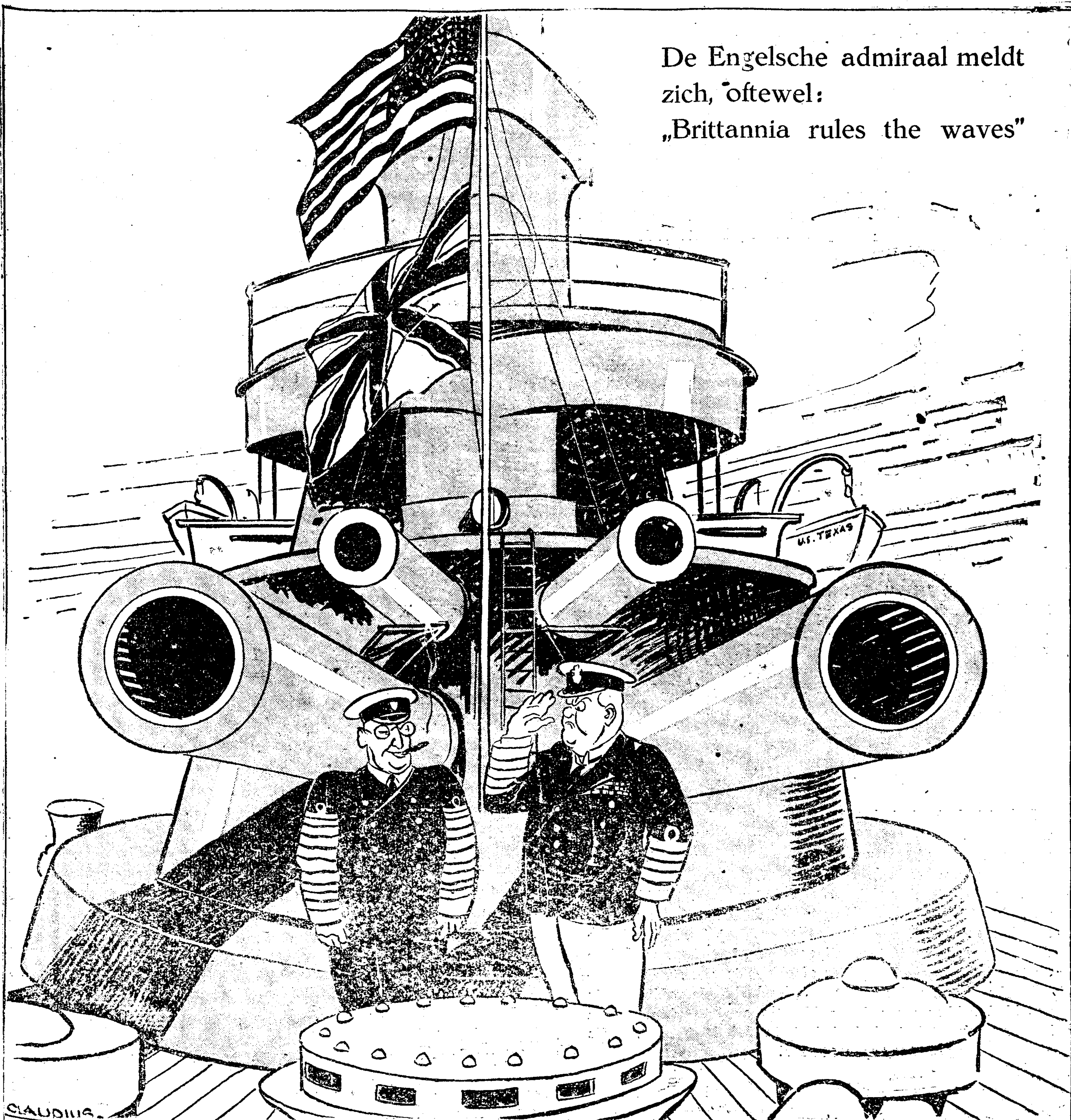
DE MISTHOORN

SOCIAAL-POLITIEK WEEKBLAD

Nadruk toegestaan, mits met volledige bronvermelding

UITGAVE STICHTING DE MISTHOORN
Hoofdredacteur J. NIJSSE
Redacteuren: Dr. P. MOLENBROEK en ERNST C. H. LOCHT
Redactie en Administratie PRINSENGRACHT 346, AMSTERDAM-C — Postbus 367 — Telefoon 38895

Abonnementsprijs voor Nederland *f* 1.25 p. kw.; *f* 4.75 p. jaar. Buitenland *f* 6.— per jaar; alles franco per post. Losse nummers 11 cents. — Advertentietarieven op aanvraag. Postgiro 322600 ten name van Stichting De Misthoorn.



De Engelsche admiraal meldt zich, oftewel:
„Brittannia rules the waves"

INDIË

Voor ons, Nederlanders, is de oorlog in een buitengewoon pijnlijk stadium gekomen, nu het strijdgebied zich verplaatst heeft naar onze koloniën. Niemand zal ons dit kwalijk kunnen nemen. Onze sympathie gaat uit naar die mogendheden, die ten koste van alles breken willen met de heerschappij van enkele joodsche en niet-joodsche plutocraten en die de wereld weer voor allen willen openstellen. Dat hierbij thans onze eigen overzeesche bezittingen in het geding komen, waarvoor onze voorouders hun offers hebben gebracht en die zich, dank zij den pioniersarbeid van enkele eeuwen, tot een der rijkste gebieden der aarde hadden ontwikkeld, is vanzelfsprekend in hooge mate betreurenswaardig, maar dit alles kan geen afbreuk doen aan het feit, dat het Nederlandsche volk zal moeten oogsten, wat enkele verdwaasde regeerders hebben gezaaid.

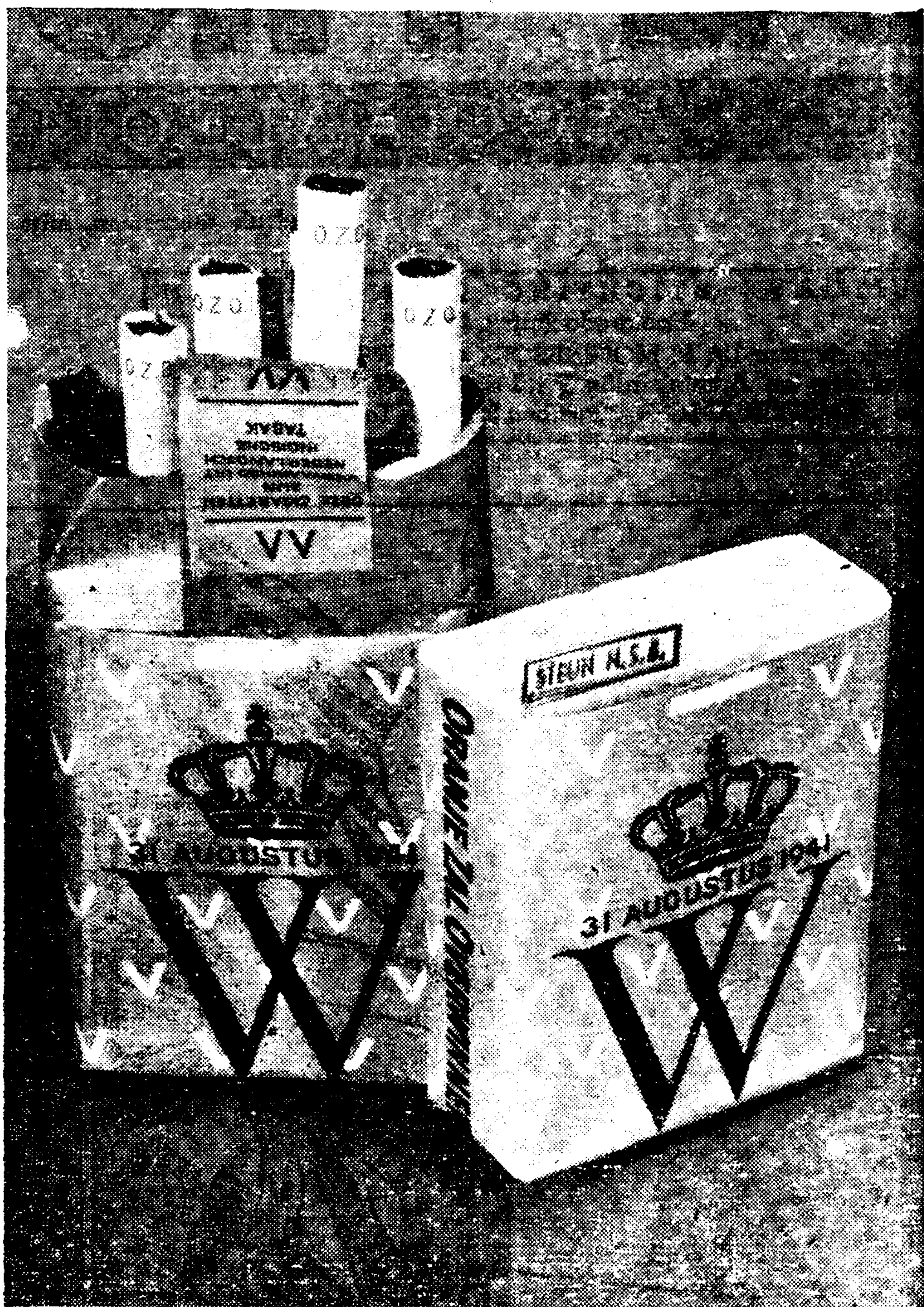
Door den loop der gebeurtenissen in de laatste weken is reeds duidelijk geworden, wat Japan ten overvloede nog eens bevestigd heeft, n.l. dat van de zijde van Japan aanvankelijk geen vijandige bedoelingen ten opzichte van Nederlandsch-Indië te duchten waren. Eerst nadat de Ned.-Indische regeering, op last van de emigrantenkliek in Londen, gemeene zaak had gemaakt met de beide misdadigers Churchill en Roosevelt, en zelfs haar grondgebied beschikbaar had gesteld voor de Engelsch-Amerikaansche strijdkrachten en voor de vestiging van het geallieerde hoofdkwartier, kon Japan toch moeilijk anders doen dan den toegeworpen handschoen op te rapen en deze gebaren met de wapens te beantwoorden.

Nu een zich noemende Nederlandsche regeering, na de ervaringen, welke zij met het moederland had opgedaan, ten tweeden male op de meest onverantwoordelijke en tegelijkertijd misdadige wijze met ons grondgebied heeft omgesprongen, ligt de conclusie voor de hand, dat zij zoozeer van haat tegen de nieuwe orde is vervuld, dat ze niet meer tot normaal en logisch denken in staat is, dan wel dat ze geheel afhankelijk is geworden van haar gastheer en dus geen zelfstandige besluiten meer kan nemen.

We gelooven, dat zoowel het een als het ander geval is. Maar hoe het ook zij, het Nederlandsche volk zal, al was het alleen maar uit welbegrepen eigenbelang, de wereld duidelijk moeten maken, dat het niets te doen wil hebben met de heeren in Londen en dat het tegen zijn wil is, dat deze dwaze politiek wordt gevoerd. Immers zal het bij den afloop van dezen oorlog van groot, zoo niet van doorslaggevend belang zijn, of de groote meerderheid van ons volk al dan niet tot de bewuste knechten van de joodsche plutocratie kan worden gerekend. Is het eerste het geval, dan is de vrees gewettigd, dat in een korte spanne tijds verloren gaat, wat ons voorgeslacht met moeite heeft veroverd en opgebouwd.

In laatste instantie is het dan niet het Nederlandsche volk geweest, dat verantwoordelijk mag worden geacht voor de catastrophe en zelfs niet de z.g. vertegenwoordiging van dit volk in den vreemde, maar uitsluitend en alleen de internationale jood, die hier de bekroning ziet van zijn destructieven arbeid. En in dit verband is het toch de hoogste tijd, dat nu eindelijk eens afdoende maatregelen worden getroffen om de joden hier te lande voorgoed en op de meest krachtige wijze uit de volksgemeenschap uit te schakelen en, hetzij hier of elders, in een streng gecontroleerd verband onder te brengen. De herhaalde publicaties in ons blad hebben meer dan voldoende aangetoond, welk een haard van onrust de joodsche kolonie in Nederland vormt. Snelle en grondige opruiming is een e i s c h !

Hoe Oranje-bolsjewisten de propaganda der N.S.B. ondersteunden



Waar komen de goede cigaretten vandaan?

MEN vertelt in reactionair Nederland met gretigheid de verhalen rond over Engelsche vliegers, die op 30 Augustus 1941 pakjes cigaretten boven ons land hebben uitgeworpen, als propaganda voor het democratische vrijheids-Nederland — dat in de stoutste droomen van onze oranje-bolsjewieken eens zal herrijzen — en voor de gevluchte koningin.

Het blijkt thans, dat onze oranje-minnende vrienden op grandiooze wijze om den tuin zijn geleid. Ernst Voorhoeve, de propagandaleider van de N.S.B., deelt ons mede, dat hij gebruik gemaakt heeft van de domheid der reactie door deze pakjes cigaretten **te laten maken en verhandelen.** Naar ons bekend is, werden er prijzen van f 2.50 tot f 30.—, f 40.— en f 50.— voor betaald. Zelfs voor leege omhulsels werden hier en daar prijzen tot f 25.— betaald. **De afdeeling Propaganda der N.S.B. heeft zich op deze wijze een aanzienlijk bedrag, n.l. f 30.000.—, voor haar propaganda verschaft.**

Wij willen niet nalaten hier — ongetwijfeld met volle instemming van kam. Voorhoeve — allen milden gevers en geefsters hartelijk dank te zeggen!....

Admiraal G. von Schoultz:

WAT ZOEKT ENGELAND IN HET NOORDEN?

HULP AAN SOVJET-BONDGENOOTEN OF EIGENBELANG?

Engeland heeft herhaaldelijk van zich doen spreken door zijn „offensieven" in het Noorden, die — op welke uiteenloopende tijdstippen ook ondernomen — toch in één verband moeten worden gezien. Zeer waarschijnlijk hebben de acties bij of tegen Kirkeness, Petsamo, Archangelsk, Spitsbergen en nog onlangs tegen enkele Noorsche eilandjes ter zee of in de lucht gevoerd, een gemeenschappelijk doel. Een deskundige bij uitnemendheid, de finsche admiraal G. von Schoultz, die in den wereldoorlog verbindingsofficier der russische oorlogsmarine bij de britsche marine was en als zoodanig de britsche oorlogsvoering ter zee kent als geen andere, behandelt in bijgaand artikel de moeilijkheden der Britten en werpt een geheel nieuw licht op het britsch-bolsjewistische bondgenootschap.

ENGELAND zocht nieuwe wegen om zijn in het nauw gedreven vrienden te helpen, maar er zijn slechts twee van zulke wegen: in het uiterste Noorden en in het uiterste Zuiden van ons werelddeel. Den derden weg via het verre Oosten en Wladiwostock schijnen zelfs de Vereenigde Staten opgegeven te hebben om geografische, politieke en strategische redenen, die allen tegen dezen weg pleiten.

Voor Engeland komt deze weg wegens den grooten afstand en het gebrek aan vaartuigen in het geheel niet in aanmerking.

Van de beide anderen is de noordelijkste onvoorwaardelijk de kortste. Hij leidt van Engeland langs de noorsche kust, om de Noordkaap, door de IJszee naar Moermansk en door de Witte Zee naar Archangelsk. Moermansk ligt pl.m. 2500 en Archangelsk pl.m. 3500 km. van Midden-Engeland verwijderd.

Elk dezer havens is door één enkele spoorlijn met het russische spoorwegnet verbonden. De lijn, die van Moermansk naar Leningrad loopt, leidt langs de haven Petroskoi (Petrosawodsk) aan den westelijken oever van het Onega-meer Daar zich evenwel Petrosko reeds vast in finsche handen bevindt en de heele Moermansklijn aan de duitsch-finsche luchtaanvallen, gedeeltelijk ook aan het artillerievuur, is blootgesteld, kan zij niet meer als schakel tusschen Moermansk en het overige Rusland dienen. Zoo'n verbinding kan dus alleen via den lucht- of zeeweg, in het laatste geval rondom het schiereiland Kola, door de Witte Zee en langs Archangelsk tot stand gebracht worden. De zeeweg is ca. 100 km., de luchtweg pl.m. 600 km. lang.

De zeeweg om het schiereiland Kola leidt eerst door de Barensz-zee, die berucht is om haar stormen en veelvuldige dichte nevels, vandaar door den langen toegang tot de Witte Zee en tenslotte naar de Dwina, in de delta waarvan de haven Archangelsk ligt. Deze heele weg is 's winters meestal stevig dichtgevroren. In de uitvaartgeul pakt het ijs zich samen, zoodat het, zelfs voor de zwaarste ijsbrekers, moeilijk te breken is. De sovjet-regeering bezit weliswaar eenige van zulke ijsbrekers — volgens russische mededeelingen drie stuks van 10.000—12.000 bruto-registerton — maar het dikke en taaie pakijs maakt het niet mogelijk vaargeulen open te houden. Zoodra het ijs begint te kruien kunnen de meeste handelsschepen den geweldigen druk niet weerstaan. In zulk ijs kunnen ook de sterkste ijsbrekers slechts langzaam voorwaarts komen. Het is zelfs niet mogelijk zigzagsgewijze uit te wijken. Voor een vijandelijke bommenwerper is een in het pakijs vastzittend konvooi een even gemakkelijke als zekere buit.

De haven van Archangelsk is ondiep en verouderd. Tijdens den wereldoorlog werd zij eenigszins gemoderniseerd, doch verviel onder de bolsjewistenheerschappij weer. Zij diende hoofdzakelijk als uitvoerhaven van hout en houtwaren uit het noordelijke Rusland. Voor het lossen en opslaan van oorlogstuig, wapens en munitie is deze haven weinig geschikt. Haar overbelasting met dergelijke waren leidde in den wereldoorlog tot een reusachtigen brand, die de pakhuizen en havenwerken ernstig beschadigde. De spoorwegverbinding van Archangelsk naar Oost-Rusland loopt alleen langs Wologda-Wjatka. Een regelrecht verkeer via het knooppunt Kotlas is alleen in den zomer mogelijk, d.w.z. zoolang de waterweg de Dwina niet is dichtgevroren.

Het strenge klimaat en het gebrek aan havens met moderne inrichtingen zijn nochtans niet de eenige nadeelen van den noordelijken zeeweg voor engelsch-amerikaansche wapenleveranties. De vaart van Engeland voert voor het grootste deel langs de noorsche kust, die naar bekend in handen der Duitschers is. Ieder vijandelijk konvooi wordt op dit geheele traject door duitsche onderzeeërs, mijnen of bommenwerpers, die in de havens der noorsche kust hun bases hebben, bedreigd. De Kola-fjord met de russische havens Polarnoje en Moermansk staat reeds nu aan aanvallen uit de onmiddellijke nabijheid bloot, want van het finsche Petsamo naar Moermansk is het nauwelijks 100 km., vanuit de noorsche haven Kirkeness bijna 150 km. Zelfs Archangelsk ligt niet heelemaal 500 km. van Petroskoi en amper 400 km. van het door onze troepen onlangs veroverde dorp Paatene aan het oostkarelische meer Seesjärvi.

Half zoo dicht bij Paatene en de oude finsch-russische grens liggen de nieuwe havens aan de Witte Zee Sorokka, Kemi en Kantalahti, die de sowjet-regeering pas begon aan te leggen, nadat het Stalinkanaal gereedgekomen was (1935). Al deze havens moesten als ontlasting van den Moermansk-spoorweg dienen, die natuurlijk voor de talrijke erts- en mineraalleveringen van Chibinogorsk niet voldoende was.

De Kola-mijnen behooren tot de rijkste van Europa. Behalve apatiet, nephiline, phosphaten en aluminium, bevatten ze zelfs ook magnetisch ijzer en koper, molybdeen, titaniet, vanadine, enz.

Het is geen wonder, dat de sovjet-regeering ook een kanaal tusschen de Moermankshavens en Kantalahti ontwierp, teneinde de rijkdommen van het schiereiland langs den korsten waterweg tot in het binnenste van Rusland te kunnen transporteeren. De aanleg van dit kanaal is echter nauwelijks begonnen en zou wegens het moeilijke terrein en het strenge klimaat jaren vergen

WELKE doeleinden kan Engeland hier in het Noorden nastreven? Om langs dezen weg zijn bondgenooten, de bolsjewisten, oorlogsmateriaal te sturen, is het nu al te laat. Hoogstens zou het eenige vliegtuigen kunnen zenden, een onderneming, die de ineenstorting van de sovjetmacht niet zou kunnen ophouden. Een schijnmanoeuvre om het prestige van Engeland te redden kan de verloren zaak niet helpen. En het aan land zetten van engelsche troepen in Moermansk of Alexandrowsk zou even ondoelmatig zijn.

Engeland heeft dat na den wereldoorlog reeds eenmaal geprobeerd. Toen streden de Engelschen hier in het Noorden onder het bevel van een later bekend geworden maarschalk, den generaal Ironside, achter wien ook toen Churchill als minister van oorlog buitengewoon invloedrijk was; toen echter streden ze tegen hun huidige bondgenooten. De poging mislukte en Engeland moest zijn troepen weer inschepen. Gelooft iemand, dat het nú voor Engeland beter zou afloopen? Of zijn het de schatten van Kola, die de Britten naar deze ongastvrije streken lokken? Juist zooals in het zuiden naar olie, streven zij hier in het noorden wellicht naar de erts- en mineraalvoorraden. Zij zouden slechts hun oude traditie volgen, die hun ertoe gedreven heeft zooveel koloniën en steunpunten te verwerven. De oorlog moet betaald worden, en zaken zijn zaken. Er zijn oorlogvoerenden, die men van kooplieden nauwelijks onderscheiden kan.



Onze taak in 1942

Idee en houding

ALS eerste parool voor het nieuwe jaar, dat wij zoojuist zijn ingegaan, geldt het woord van Mussert: SLUIT DE GELEDEREN! Wij nationaalsocialisten, onverschillig tot welke partij wij vroeger behoorden, zullen in het nieuwe jaar de gelederen sluiten. Of wij nu van de N.S.N.A.P. zijn, of van het voormalige Nationale Front of zelfs van de Unie, en ook wanneer wij nooit tot eenige partij behoord hebben, wij zullen straks, neen nù, ons allen ingevolge den wensch van den Rijkscommissaris, die de hoogste gezagsdrager voor den Führer in deze gewesten is, vereenigen in de Nationaal-Socialistische Beweging van Mussert, die tot taak heeft het volk te winnen. En juist omdat wij nationaalsocialisten zijn, d.w.z. *strijders* voor de nieuwe wereld, zullen wij niet bij de pakken neerzitten, ons niet onttrekken aan de politieke activiteit, maar wij zullen méêhelpen bij het winnen van dit volk. En óók omdat wij nationaalsocialisten zijn, *die het grooter belang steeds boven het kleinere stellen*, zullen wij kùnnen meehelpen, zullen wij over *al* onze persoonlijke bezwaren en grieven heenstappen en, de hand reikende aan allen, die van gelijken wille zijn, de gelederen sluiten. Dan zal in Nederland een nationaalsocialistisch blok ontstaan, dat alle stormen vermag te trotseeren en waarop alle aanvallen te pletter loopen.

De unificatie der nederlandsche nationaalsocialisten dient met den grootsten spoed te geschieden. Want ons *allen* wacht daarna een veel grooter taak: het winnen van ons volk voor de *idee*. En dat kunnen wij door te toonen, dat wij zelf gewonnen zijn dóór de idee, dat onze houding, onze levenswandel, onze woorden, geschriften en daden voortspruiten uit een nieuwe wereldbeschouwing, die een nieuwe levenshouding kweekt, welke nog niet die des volks is, maar het eens zal worden.

De afgeloopen achttien maanden hebben getoond, dat de „gemiddelde Nederlander", de man op straat, niet zoo dom is, als sommigen wel meenen. Wanneer het nationaalsocialisme niet slechts een uiterlijke, doch ook een innerlijke revolutie is, een revolutie des geestes, dan zal zich dat moeten openbaren in de houding en het gedrag van hen, die zich de aanhangers der revolutie noemen en mitsdien dragers der revolutionaire idee zijn. Wanneer de nationaalsocialistische revolutie werkelijk een algeheele ommekeer is, een volkomen renversement van het oude, zoo redeneert de nog niet gewonnen Nederlander, dan zullen de nationaalsocialisten, individueel en collectief, daarvan blijk dienen te geven metterdáád. En zoo hééft de Nederlander in het afgeloopen jaar naar onze daden gekeken en zeker is hij daarbij dikwijls teleurgesteld.

Het lust ons niet hier de feiten te recapituleeren, waardóór die Nederlander zoo teleurgesteld is geworden. Slechts willen wij erop wijzen, dat vóór alles ingetogenheid, discipline en zelfrespect vereischt zijn. Wie zichzelf te grabbel gooit, maakt de beweging te schande en strijdt negatief. Bovendien is deze tijd, waarin onze zonen verbloeden aan het front, geen tijd voor gelagen en uitbundigheid. Wie dat niet voelt, doet beter uit onze rijen te te treden.

En een tweede punt, waarover opheldering noodzakelijk schijnt, is dit: Wij winnen het volk niet, door het als superieuren, als betweters, als machthebbers tegemoet te treden. Wij zijn in geen enkel opzicht superieur aan het nog niet gewonnen volk; ons is slechts *inzicht* gegeven in het verband van de dingen van stof en geest in deze wereld. Dat inzicht willen wij anderen deelachtig doen worden. En dat wij machthebbers zouden zijn? Wij weten maar al te goed, dat de macht, die ons geschonken is, niet in verhouding staat tot den strijd, dien het grootste deel van ons ervoor gevoerd heeft.

Als volksgenoot tot volksgenoot, als kameraad tot kameraad, zoo zullen wij spreken tot de velen, die wij hebben te winnen. Dan zùllen wij ook winnen!

Zinkt Engeland steeds dieper?

Een kommunistisch bolwerk in het Westen wordt gebouwd

TOEN Engeland in den zomer van het vorige jaar zich verheugde in de Sovjet-Unie een machtig helper tegen Duitschland en de as-mogendheden gekregen te hebben, rees overal de vraag op: Hoe kan een regeering, die vóór 24 jaren openlijk tegen het wreede en goddelooze Sovjet-bewind stelling nam, die gedurende al dien tijd kon vaststellen, dat in wezen aan dat bewind en die bewindsmannen niets was veranderd, dat hun strijd tegen den godsdienst en de beschaving onverminderd voortduurde, hoe kan een regeering, die voorgeeft juist voor beschaving en godsdienst te strijden, zoo gewetenloos zijn om een dergelijken bondgenoot te aanvaarden en zelfs te vleien? En dat nog wel, terwijl tal van bewijzen geleverd waren, dat het Sovjet-bewind, overal waar het vertegenwoordigers in den vorm van gezanten of consuls heeft of gehad heeft, deze misbruikt of misbruikte om een intensieve bolsjewistische propaganda te ontplooien.

Wel moet de nood in Engeland onbeschrijfelijk hoog gestegen zijn, dat het Engelsche volk zulk een bondgenoot niet met verontwaardiging afwees, maar de daarmee verbonden gevaren eenvoudig op den koop toe nam. En dat deze niet denkbeeldig zijn, bewijst de toestand, zooals die zich na zeven maanden tijds in Engeland heeft ontwikkeld.

Een artikel hierover wordt door het Engelsche tijdschrift „News Review" als volgt ingeleid: „Zeven maanden geleden zou het nog fantastisch geklonken hebben, als men gehoord had: Een sovjet-propaganda-organisatie is gevestigd in het hart van Londen, die nieuwsberichten en oordeelvellingen uit Rusland naar Engeland inpompt, zelfs tot in de gelederen van het Britsche leger." De schrijver in de „News Review" verhaalt dan verder, hoe door het Sovjet-gezantschap te Londen — aan het hoofd waarvan de jood Iwan Maiski staat — een informatieblad „Sovjet War News" (Sovjet-Russische oorlogsberichten) wordt uitgegeven, dat onder de redactie van dienzelfden jood staat en dat, behalve een onafgebroken stroom van krijgsleugens, ook dagelijks een intensieve kommunistische propaganda bedrijft. En zulks nog wel, niettegenstaande diezelfde Engelsche regeering van het begin van den oorlog af het orgaan van de Engelsche kommunistische partij „Daily Worker" heeft verboden.

Want dat „oorlogsnieuws" wordt niet alleen door de maatschappelijk beter bedeelden, maar vooral ook door den Britschen arbeider en het leger gretig gelezen. Derhalve: een kommunistische propaganda op groote schaal ongeveer van regeeringswege! In het begin van November had de oplage van het blad reeds de 12.000 bereikt, hetgeen volgens de bovengenoemde „News Review" beteekent, dat het dagelijks door ten minste 240.000 Engelschen gelezen wordt, daaronder geestelijken en universiteitsprofessoren, leden van de regeering en van het Parlement, persmannen, de leiders der vakvereenigingen, enz. Het Sovjetgezantschap draagt zorg ervoor, dat het blad daar verspreid wordt, waar het 't meeste onheil sticht.

Het spreekt vanzelf, dat hoewel Maiski zich voor hoofdredacteur van het „Sovjet War News" uitgeeft, de werkelijke leiding van het blad aan andere handen wordt overgelaten, n.l. aan den bolsjewistischen commissaris Rostowski, wat niet wegneemt, dat de gezant, de jood Maiski, bij het verschijnen van het honderdste nummer zijn „hooge" bevrediging betuigde over de hartelijke ontvangst, die het sovjetpropagandablad in alle kringen der Engelsche bevolking had gevonden, zooals uit tallooze instemmende brieven en sympathiebetuigingen, ja zelfs geldelijke bijdragen, was gebleken.

Zoo kruipt het eens zoo fiere Engelsche volk om de gunst der overal geminachte bolsjewisten te winnen en te behouden, niet bedenkende, dat een zegepraal van zijn sovjetbondgenooten den ondergang van heel Europa, Engeland incluis, van de geheele wereld, politiek, economisch en kultureel zou beteekenen.

Alleen de onbekwame, onmachtige, alle volken en ook zichzelf ten slotte verderfbrengende Jood zou daarbij tijdelijk welvaren.

Doch het machtige Duitsche leger, dat de bewondering en den steun van alle weldenkenden geniet, zal met zijn tallooze bondgenooten, machtige en kleine, onder leiding van zijn genialen aanvoerder Adolf Hitler, deze ramp van ons allen afwenden!

Nog eens „Bobby"...

In ons nummer van 13 December j.l. vestigden wij de aandacht op een advertentie in de dagbladen, waarin een dame een belooning van f 250.— in uitzicht stelde voor dengene, die haar hond zou terugbezorgen en wij knoopten daaraan eenige spotternij en een minder vleiende vraag vast. Van welingelichte zijde ontvingen wij nu een mededeeling, waaruit blijkt, dat het hier een zeer bijzonder geval geldt, waarom de eigenaren van „Bobby" zoozeer aan hun hond gehecht zijn.

Wij vernamen daarbij echter nog tot onze groote voldoening dat bedoelde dame haar belangstelling niet tot de hulpbehoevende dieren beperkt, maar die bovendien door flinke giften aan Winterhulp en door het arrangeeren van feestjes voor minderbedeelde kinderen bij voortduring toont.

De Joden contra de Boeren

Terwijl in den Boerenoorlog de sympathie van alle beschaafde, met name de germaansche volken, aan de zijde der Boeren was, kozen de joden de zijde der Engelschen, omdat de bestialische oorlog der Britten tegen het zuidafrikaansche volk immers den dorst van de engelsche joden naar het goud en de diamanten van Transvaal zou stillen. Als internationale organisatie moest de sympathie der joden, hoe luide zij in ieder land ook hun vaderlandsliefde verkondigden, wel met hun rasgenooten in Engeland zijn.

De rabbijn dr. Bloch schreef in de „Oesterreichische Wochenschrift" van 23 Maart 1900 o.a.:

„De Boeren zijn echte agrariërs, die handel en industrie minachten, en hoogmoedige aristokraten, die met verachting op de andere volken neerzien."

„Wij, van ons (joodsche) standpunt, hebben waarlijk geen reden ons voor de Boeren warm te maken; wèl echter hebben we alle reden in de Engelschen, ook in Zuidafrika, de voorvechters der beschaving te zien."

„Afgezien van eenige persoonlijkheden, die, door een zekere mentaliteit geleid, tot de Boeren neigen, zien wij alles wat aan reactionair gespuis in Europa voorhanden is, op de zijde der Boeren."

„Wij joden mogen niet vergeten, wat Engeland voor onze verdrukte geloofsgenooten gedaan heeft. De overwinning der Engelschen beteekent de overwinning der menschenrechten, der geloofsvrijheid, der politieke vrijheid, der ekonomische vrijheid."

Dat schreef rabbi Bloch uit Weenen, en Radio-Londen dreunt dit lesje nog iederen dag op. Humanistisch Nederland is wel zoo vriendelijk om het te slikken. Wij weten echter beter!

DE NIEUWE GIDS

„KRACHTIG ALS IN TACHTIG!"

Onder redactie van Dr. Lodewijk van Deyssel, Dr. Alfred A. Haighton, Martien Beversluis, George Kettmann, Pieter Emiel Keuchenius en Jeanne Kloos-Reyneke van Stuwe, Secretaresse.

Abonnement f 10.50 per jaar. (België fr. 210). Losse nummers f 1.—
Beh.: De Amsterdamsche Keurkamer
Postbox 237 Amsterdam

BRITSCHE EERLOOSHEID

Engeland strijdt tegen de vrouwen en kinderen; ook ons bloed klaagt aan!

WANNEER men tracht te ontdekken, waar ter wereld de democratie haar idealen, voor zoover nog aanwezig, het best heeft gediend, dan blijft het oog rusten op Engeland. N i e t omdat Engeland het democratisch ideaal zoo hoog gehouden heeft, maar omdat het het op de meest grondige wijze verraden heeft. Engelands geweldheerschappij over den halven aardbol dankt haar ontstaan niet aan den wensch om de wereld vrede en vrijheid te geven, maar aan de onverzadigde hebzucht van enkele rijkaards, die sedert eeuwen aan de britsche machtspolitiek de leiding geven. Zij hebben de sprookjesachtige schatten van Indië uitgebuit; zij hebben ter wille van den handel in opium China in den oorlog gedreven; zij hebben koningen bedrogen om in Azië hun winsten op de olie in veiligheid te brengen. Wie verbaast er zich nog over, dat deze plutokraten er niet voor terugschrikten om een geheel volk te knechten en uit te roeien, toen het om goud en diamanten ging?

Wij spreken hier van den overval op de Boerenrepublieken, waardoor zich de engelsche geldkoningen meester maakten van de zuidafrikaansche goud- en diamantvelden.

Het dappere Boerenvolk heeft zich tegen de Engelsche indringers heldhaftig geweerd. Het heeft den strijd alleen daarom afgebroken, omdat Engeland er toe overging, door het systematische vermoorden van Boerenvrouwen en -kinderen een geheel volk uit te roeien. „Geen ander volk" — zoo zegt de Engelschman Charles Dilke in zijn boek „Problems of Greater Britain" — heeft het zoo goed als wij verstaan om de onderdrukte volken tot uitsterven te brengen!" Engelands beproefde middel om dit te bereiken is het concentratiekamp, dat het in 1900 voor de vrouwen en kinderen der Boeren uitvond. Met veertig van dergelijke martelaarskampen moest het boerenvolk gebroken worden.

Onder alle mogelijke voorwendsels werden niet alleen enkele boerenhoeven in brand gestoken, maar ook geheele landstreken systematisch vernield. In de meeste gevallen was reeds het feit, dat de mannelijke bewoners hun vaderlandschen plicht als landsverdedigers vervulden, voldoende om hoeven en velden in brand te steken en vrouwen en kinderen naar de concentratiekampen te brengen.

Binnen acht maanden — van Juli 1901 tot Februari 1902 — werden gemiddeld 115.000 vrouwen en 55.000 kinderen van onder de 12 jaar in deze kampen ondergebracht. 6189 Boeren vielen als soldaten in den open strijd. Boven deze verliezen verheft zich tot reusachtige hoogte het ontzaglijke sterven van vrouwen en kinderen in de concentratiekampen: 26.370 vrouwen en kinderen zijn daar omgekomen.

De naar de concentratiekampen gevoerden hadden meestal tevoren reeds een vreeselijk lijden doorgemaakt. Hoe de engelsche soldaten op de boerenhoeven huishielden, beschrijft een bericht, dat de predikant Broot Huyzen, Pretoria, over de vernietiging van de hoeve Boshof door de Engelschen aan een neef van den Boerengeneraal De Wet zond. In dit bericht wordt gezegd:

„De Britsche bevelhebber dreigde de Boerenvrouw, dat haar huis binnen de tien minuten met dynamiet opgeblazen zou worden, als ze niet een wapenvoorraad verried, die zich daar bevinden zou. Ofschoon de vrouw hem op de knieën bad van deze daad van geweld af te zien, omdat ze geen wapens verborgen hield, werd toch het bevel tot de vernietiging gegeven.

Half waanzinnig stond de vrouw er bij met haar vier onschuldige kinderen. Toen de tien minuten verstreken waren, vloog het huis in de lucht en de puinhoopen bedekten de lijken van de vijf beklagenswaardige schepsels."

Uit talrijke andere bronnen blijkt, dat niet minder dan een derde van alle Boerenvrouwen en Boerenmeisjes door engelsche soldaten misbruikt zijn geworden, waarbij zelfs kleine kinderen niet gespaard werden.

De thans volkomen aan Engeland onderhoorige S m u t s moest toen in een rapport constateeren, dat de Engelschen de Boerenvrouwen zelfs aan de kaffers overleverden. In 1902 hield dezelfde Smuts te Parijs een rede, waarin hij het volgende verklaarde:

„De engelsche wijze van oorlogvoeren in Transvaal is een verloochening van alles wat recht, zedelijkheid en menschelijkheid heet. Lord Kitchener heeft een methode van oorlogvoeren, die zich kenmerkt door ongehoorde barbaarschheid, wreedheid en miskenning van de meest elementaire beginselen van internationaal recht. Een nieuw foltermiddel vond de vijand in de gevangenneming en mishandeling van vrouwen en kinderen. Geen pen zal ooit kunnen beschrijven, wat deze heldinnen geleden hebben. Maar toen de vijand daarmede zijn doel niet bereikte, paste hij een ander middel toe: DE OPHITSING EN BEWAPENING VAN DE KLEURLINGEN."

In een bericht, dat Smuts dat jaar aan President K r ü g e r deed toekomen, wordt hetzelfde geconstateerd en er aan toegevoegd:



„Ons arm land en volk werd in den winter van het jaar 1901 in een toestand van verwoesting en ellende gebracht, die elke beschrijving te boven gaat. In beide republieken werden bijna alle hoeven en dorpen in brand gestoken en tot op den grond vernield. Ook de vruchten- en korenvelden werden in brand gestoken. Zoo ver men kon zien, was alles verkoold.

De oorlog is reeds lang uitgegroeid tot een onderneming tot het verdelgen van het Boerenvolk. Dag aan dag vernemen wij nieuwe daden, die slechts een kommentaar zijn op de beruchte woorden van den Engelschen oppercommissaris zelf: „DE BOEREN MOETEN VERNIETIGD WORDEN!"

Aan de naar concentratiekampen gebrachte vrouwen werd alleen gelaten, wat zij op het lichaam droegen. Ze mochten van haar eigendom niet eens levensmiddelen voor de voeding van haar kinderen medenemen. Smuts haalde als bewijs voor de britsche wreedheid een brief aan, die in de zakken van een te Bosfontein gevallen engelsch officier gevonden werd. In dezen brief beschreef de Engelschman, hoe hij te werk gegaan was:

In een boerenhuis had hij de vrouwen en kinderen om de piano bijeen laten komen. Ze moesten „God save the King" zingen en daarna het huis verlaten. Dat stak hij toen in brand. Een reusachtige pret had hij, toen hij vrouwen uit een brandend huis haar bezittingen zag dragen. Hij spoorde ze tot haast aan. Toen ze hijgend bij haar geredde have stonden, liet hij ook deze in brand steken. „Ze zetten vreeselijk domme gezichten. Enkele vrouwen waren door Kaap-jongens — kaffers — misbruikt geworden," noteerde hij in zijn brief.

De president van Oranje-Vrijstaat, S t e y n, constateerde in een schrijven aan Lord Kitchener, dat de Engelschen op vluchtende vrouwen en kinderen geschoten hadden, ja, ze zelfs als dekking tegen de troepen der Boeren gebruikten.

De geestelijken van de nederlandsch-hervormde kerk te Kaapstad protesteerden op 7 December 1900 tegen de britsche gruweldaden, die in de geheele wereld een verontwaardigd echo vonden, niet het minst in Frankrijk, waar men toen nog in staat was de Engelschen zoo te zien als ze zijn.

Maar ook in Engeland zelf durfden zich enkelen te verheffen tegen de schande der Kitchener-methoden. Deze stemmen vonden echter geen gehoor. Des te meer gehoor vond een oorlogs-correspondent, genaamd W i n s t o n C h u r c h i l l, die in de „Morning Post" het volgende schreef:

„Er bestaat slechts één middel om den tegenstand der Boeren te breken; dat is de hardste onderdrukking. Met andere woorden: Wij moeten de ouders dooden om de kinderen ontzag voor ons te doen hebben."

Na het einde van den oorlog konden niet dadelijk alle vrouwen de concentratiekampen verlaten, omdat de Engelschen haar mannen gedood, haar huizen verbrand en haar hoeven verwoest hadden. Nu Adolf Hitler den strijd van de Engelschen tegen vrouwen en kinderen aan de kaak gesteld heeft en als voorbeeld op de engelsche concentratiekampen in de toenmalige Boerenrepublieken wees, tracht de engelsche propaganda deze maatregelen goed te praten. Het regeeringsblad de „Times" schreef in oppersle huichelachtigheid:

„Lord Milner heeft de concentratiekampen ingericht om de Boerenvrouwen en -kinderen niet van honger te laten sterven. Na aanvankelijke moeilijkheden waren de kampen zoo mooi geworden, dat vele vrouwen en kinderen er de voorkeur aangaven, nog eenigen tijd in het kamp te blijven."

Ook menig Engelschman zal zich verbaasd hebben, toen hij deze uitvluchten van de „Times" las. Wij herhalen: 6189 Boeren stierven in den open strijd. In de concentratie-

Vervolg op pag. 14

WERELDGEBEUREN VAN DEZE WEEK



WAAR BLIJFT DE REVOLUTIE TOCH?

Kerstfeest en Nieuwjaar liggen al weer eenigen tijd achter ons. Wie de stemming in anti-kringen nauwkeurig volgt, weet, dat daarmede de zooveelste verwachting den bodem in is geslagen. In anti-kringen is men namelijk de onhebbelijke idee toegedaan, dat het vredige kerstfeest en de jaarswisseling bij uitstek gelegenheden zijn om in Duitschland de revolutie te doen losbarsten. De joden van de Oranje-Flitspuit hadden de vredige kerstgevoelens daarenboven tot kookhitte doen stijgen, door stompzinnige verhalen over Berlijnsche vrouwen, die zich voor de treinen naar het Oostfront wierpen, en natuurlijk even prompt door SS-troepen werden weggemaaid. Tel daarbij de succesvolle berichten van de bolsjewistische bondgenooten, 60.000 doodgevroren Duitsche soldaten per dag, het feit dat Generaal Rommel in Lybië „alweer" was ingesloten (dit „alweer" is van den Engelschen zender; het veronderstelt dat de vorige „insluitingen" niet door zijn gegaan, kleinigheden waarmede de bittertafelstrategen zich niet inlaten) en zeg dan zelf eens, of de kansen voor een revolutie niet buitengewoon gunstig zijn.

Maar, zooals gezegd, de pret is alweer voorbij, en van deze zooveelste revolutie is al evenmin iets terecht gekomen als van de vorige.

Nu is het wachten maar weer op de volgende; de joden van den Oranje-zender geven den moed niet op en de kuddedieren in Nederland zijn dankbaar als een kind voor iederen strohalm van den echten Nederlander Van Blankenstein.

A.H.A.!

De eene aanslag op de nuchterheid van ons Volk volgt op de andere. Sedert Roosevelt zijn zin kreeg, en tegen alle democratische verkiezingsbeloften in het Amerikaansche volk in den oorlog dreef, nemen de Vereenigde Staten de plaats in van „Groot"-Brittanië, dat reeds zoo dikwijls de anti's teleurstelde, al spreken zij dat dan niet uit. Heel diep in hun hazenhartjes voelen zij wel, dat het voor „Groot-Brittannië — hùn „Groot-Brittannië — een ontzettende vernedering is, dat Australië zich maar vast onder bescherming van Amerika heeft gesteld, en dat de Ver. Staten het moederland van het eens zóo trotsche Britsche Empire tot een doodordinair steunpunt van Amerikaansche vloot- en luchtstrijdkrachten hebben uitverkoren. Kan een wereldomvattend Imperium dieper zinken? Waarlijk, Churchill stapelt succes op succes.... en ondertusschen levert Eden maar vast heel Europa aan Stalin uit.

Om nu het Britsche dilettantisme te vervolmaken is aangekondigd, dat dezer dagen in Londen een bijeenkomst van de „Geallieerden" plaats zal hebben, waarin beraadslaagd zal worden over de bestraffing van de „kleine" Quislings na den oorlog. Natuurlijk, zoo maken deze „Geallieerden" — dat wil zeggen: Engeland, nog eens Engeland, een heelen tijd heelemaal niets en dan een stelletje papegaaien van Hailé Selassie tot en met Gerbrandy — het woord waar, dat regeeren vóóruitzien is! De „kleine" Quislings van Nederland — er zijn een drietal met name genoemd — zijn met alle waardeering voor hun persoon van dien aard, dat zelfs hier het belachelijke dilettantisme er duimen dik boven op ligt. Ik wed, dat het voormalige Rotterdamsche Gemeenteraadslid Gerrit van Burink er zelf nooit van gedroomd heeft, nog eens direct na Mussert voor den Engelschen Oranjezender tot Quislingetje herdoopt te worden!

Ook de andere genoemde namen wijzen er op, dat men lukraak enkele namen, die men zich flauwtjes herinnerde, alleen maar heeft genoemd om aan de heele komedie een schimmetje van bitteren ernst te geven. In ieder geval staat vast, dat het van méér ernst zou getuigen, eens uit te kienen hoe men den oorlog aan die zijde dacht te winnen dan zich nu reeds met de vraag te martelen, of Gerrit van Burink voor een militair of een een nieuw te creëeren democratisch Sondergericht terecht zal moeten staan wegens een spreekbeurt voor het Front van Nering en Ambacht.

Voor zijn heilig ideaal, de Sociale Orde (13 millioen werkloozen alleen reeds in Amerika) en herstel van de godsdienst-vrijheid) (voor Europa heeft Stalin dit onderdeel van den kruistocht voor zijn rekening genomen!) zal Roosevelt dit jaar nog 60.000 vliegtuigen laten bouwen, 75.000 tanks, 30.000 luchtdoelkanonnen en 8 millioen ton scheepsruimte. Onbehouwen nederlingen — en die zijn er goddank ook nog in Nederland — hebben de zuurzoete opmerking gemaakt, dat meneer Roosevelt onzen lieven Heer op z'n bloote knieën zou danken, indien hij de helft al vast gereed had om in den Stillen Oceaan de Japanners van repliek te dienen.

Dit neemt echter niet weg, dat de anti's in Nederland er zeer mee in hun schik zijn. Waarom echter niet meteen een cijfer van 600.000 of 6.000.000 vliegtuigen genoemd? De huisknechten-patriotten in Engeland en Nederland hadden het even zwijmelend doorgegeven en er even kinderlijk in geloofd. Dat ieder vliegtuig, om het effectief te maken, minstens 5 piloten, 8 man vliegtechnisch personeel en 10 man grondpersoneel vergt, wat bij een totaal aantal van 60.000 machines jarenlange intensieve opleiding eischt en een klein legertje eerste klas instructeurs — dáár hebben de huisknechten-patriotten toch geen kaas van gegeten en hebben ze evenmin aan gedacht als de brave democraten, die den trekpop van jodendom en vrijmetselaren, opperoorlogshitser Roosevelt, met Indianengehuil voor zijn klinkende cijfers in het congres hebben beloond.

Holle vaten.... niet waar? De rest weet U wel!

BINNENLANDSCH OVERZICHT



Het gaat Engeland, het volk van heelers, huichelaars, leugenaars en valschspelers, — de uitdrukking is niet van ons doch van den Engelschman Burke — niet naar den vleeze. l'Histoire se répète: de tragedie van Duinkerken, van den Duitschen opmarsch in Noord-Frankrijk herhaalt zich in Oost-Azië. Had Engeland toen, in de Meidagen van 1940, gehoor gegeven aan dien dringenden roep om hulp der Fransche legerleiding en politici en had het toen zijn eskaders in den strijd geworpen tegen de Duitsche stoottroepen, pantserdivisies en Stuka's het is niet onmogelijk, dat het rad der geschiedenis zich in een andere richting zou hebben gewenteld, althans zijn gang hebben vertraagd. Maar het liet zich leiden door de vrees, als steeds een slechte leermeesteres, het eigen land te veel van krachten te ontblooten en het bepaalde zich tot het zenden van bemoedigende woorden. Wij kennen het resultaat: de „Weygand-linie "werd doorbroken. Parijs viel en Frankrijk moest zich overgeven.

Thans is het Japan, dat onweerstaanbaar opmarcheert. Reeds vielen de steunpunten, door Amerika en Engeland bedoeld als basis voor hun offensieve operaties in Japansche handen en is het grootste deel van het zoowel strategisch als economisch zoo uiterst belangrijke Malakka in hun bezit. Thans is het Engeland, dat Amerika om hulp roept. Doch de Amerikaansche vloot, waarvan voor het uitbreken van den oorlog tegen Japan verzekerd was, dat zij veertien dagen, hoogstens drie weken, noodig zou hebben om zich van Paerl Harbour naar Singapore te begeven, laat zich wachten. Want Amerika is bevreesd voor nieuwe nederlagen, die de toch al geringe oorlogslust in dat land, wel eens geheel, en met alle daaraan verbonden gevolgen, zou kunnen verdwijnen.

Van de totale Engelsche koopvaardijtonnage, die met inbegrip van allen aanbouw, aankoop en inbeslagnemingen, op ruim 30 millioen ton kon worden geschat, is thans zestien millioen ton naar den zeebodem verdwenen. Dit ongeacht de tonnage, die op oncontroleerbare wijze, door mijnen, aanvaringen, scheepsrampen of onherstelbare ouderdomsgebreken aan het verkeer onttrokken werd. Voor eenigen tijd — er is sedert meer afgegaan dan bijgekomen — lichtten scheepvaartdeskundigen in het toen nog neutrale Amerika de moeilijkheden, waarmede Engeland op scheepvaartgebied had te worstelen toe. Lieten deze beschouwingen al weinig ruimte voor eenig optimisme, een nog veel duidelijker taal — zeker voor de bevolking van Engeland — spreekt het bericht van het Engelsche Departement van Voedselvoorziening, waarin wordt aangekondigd, dat van 12 Januari af, de boter-, vet-, kaas en suikerrantsoenen zullen worden verminderd. Dit bericht brengt ons het boek in herinnering, dat een jaar voor het uitbreken van den oorlog van de hand van Lord Lymington, een leidende figuur in de Conservatieve Partij, verscheen onder den titel „Honger in Engeland" en dat wees op de groote gevaren verbonden aan het feit, dat Engeland voor wat betreft de dekking van zijn voornaamste levensbehoeften voor ongeveer 70% op het buitenland is aangewezen. Klopt reeds de honger aan de poorten van Engeland.

Mede als gevolg van het zwakke beleid in de jaren der „democratische onafhankelijkheid" met haar „geen-man-en-geen-cent-mentaliteit" zijn thans voor Nederlandsch-Indië dat op het oogenblik, dat deze regels in druk verschijnen reeds het tooneel van den strijd der groote mogendheden is geworden, zware tijden aangebroken. Menig Nederlandsch hart wordt het bang te moede, wanneer de gedachten telkens weer uitgaan naar familie en vrienden aldaar. Doch ook daar komt het berouw eerst na de zonde en velen zullen zich vol zelfverwijt afvragen hoe het mogelijk was, dat men hun instemming een oorlogsverklaring aan Japan kon worden gezonden, terwijl toch een kind kon weten, dat onze strijdmiddelen bestaande uit eenige oude kruisers, wat torpedojagers, met duikbooten en een handvol vliegtuigen — te eenen male onvoldoende waren, zelfs om het gebied te verdedigen. Thans verklaart generaal Ter Poorten, wiens advies vóór het verzenden der oorlogsverklaring toch wel zal zijn ingewonnen, dat honderd Amerikaansche vliegtuigen nu, van meer belang zijn, dan duizend toestellen over een half jaar. Wij meenen, dat deze man, die kort geleden nog op de Philippijnen confereerde met hooge Engelsche en Amerikaansche officieren, en wiens plicht l. was uit hoofde van de hem toevertrouwde taak, op de hoogte te zijn van den waren stand van zaken, dit eerder had moeten overwegen. Hetgeen wij overigens ter overdenking geven aan diegenen onzer landgenooten, die zoo graag schermen met het woord „verrader."

Wederom is in Noord-Afrika het Engelsche offensief tot stilstand gekomen. Het doel: de vernietiging van de strijdkrachten van generaal Rommel en daardoor het herstel van den verkeersweg door de Middellandsche zee, werd niet bereikt. De Australische troepen hebben er, nu het eigen land zoo rechtstreeks in den strijd betrokken dreigt te worden, genoeg van op dit oorlogstooneel hun beste krachten op te offeren en worden, omdat zij nergens anders meer bruikbaar voor zijn, naar Australië teruggezonden. Het is niet zeker of zij daar nog op tijd zullen aankomen...

Het Oostelijke front biedt nog geen veranderd beeld. De Duitsche legerleiding meldt, dat haar troepen, die voor zoover zij vermoeid waren of door de barre koude geleden hadden, zijn afgelost, de winterstellingen — welke moeilijk vóór, doch alleen maar achter het front konden worden aangelegd — hebben betrokken. **Gesteund door het Vaderland, dat met ruim 56 millioen stuks wollen goederen, vrijwillig bijeengebracht, een duidelijk antwoord gaf op de door Engelsche radiofantasten verspreide revolutiepraatjes, zullen zij aldaar stand houden, alle Sovjetaanvallen ten spijt.**

NIEUWS VAN DE WEEK

8 JANUARI: O.K.W.: Britsche offensief in Noord-Afrika opnieuw vastgeloopen — It. wmbr.: Engelsche kruiser „Phoebe" (6000 ton) vernietigd; twee slagschepen op de reede van Alexandrië beschadigd — Jap. wmbr.: Kwala Loempoer in Japansche handen — Particuliere onderwijsinstellingen moeten zich aanmelden bij het dep. van Opvoeding — Ned. Indische effecten geen geldig beleeningsonderpand.

9 JANUARI: It. wmbr.: Britsche aanval op Solloem afgeslagen — Jap. wmbr.: Amerikaansche vliegtuigmoederschip „Langley" (11500 ton) vernietigd.

10 JANUARI: Dreigend Japansche offensief tegen Ned. Indië — Fransche s. s. „Lamorcière" op Engelsche mijn geloopen; 290 vermisten — Rijksminister Von Ribbentrop terug van zijn bezoek aan Boedapest — Eieren voor Nederlandsche jeugd beschikbaar gesteld — Reinier van Genderen Stort overleden.

11 JANUARI: Jap. wmbr.: nieuwe landingen op de Philippijnen — Duitsche wolinzameling gesloten; voorloopig resultaat: 56 millioen stuks — Verordening inzake de rechtspositie van leerkrachten uitgevaardigd.

12 JANUARI: Jap. wmbr.: Japansche landingen op Ned. Borneo en Celebes — Duff Cooper uit Singapore teruggeroepen.

13 JANUARI: Jap. wmbr.: Tarakan door Japansche troepen bezet — Japansche regeeringsverklaring inzake het optreden tegen Ned. Indië — Militaire missie van Tsjoenking te Washington — Turksche gezanten te Berlijn en Moskou brengen rapport uit te Ankara.

14 JANUARI: Jap. wmbr.: Japanners op Borneo zelf geland. Vliegkampschip der V. S. waarschijnlijk gezonken. Britten ontruimen Port Swettenham — Amerikaansch leger op Philippijnen maakt zich gereed voor de vlucht. Dr. Van Mook in Amerika — O.K.W.: zware gevechten met bloedige verliezen voor de Sovjets aan het geheele Oostfront. 6 koopvaardijschepen (34.000 b.rt.) tot zinken gebracht — Graaf Ciano vertrekt naar Boedapest — Britsche ambassadeur te Ankara keert met boodschap van Molotov en Stalin uit Moskou op zijn standplaats terug. Min. v. Buit. Zaken Saradzogloe licht de volkspartij in over deze aangelegenheid — Venlo's 40.000ste geboren — Voortaan og slechts één Nederlandsch auteursrechtenbureau.



ARNHEM:

Zóó zijn de echte Nederlanders!

IN Arnhem is gevestigd de fa. G. A. A. van de Wall & Co., handel in ijzerwaren en metalen, gevestigd in de Varkensstraat no. 36, waarvan o.a. directeuren zijn de echt-nederlandsche heeren E. P. Engelberts, Evertslaan en W. Engelberts Jr., Van Heemstralaan 14. Prokuratiehouder van de firma is de eveneens boven iederen twijfel volkomen nederlandsche heer J. Kassenaar, Pontanuslaan 62.

De heeren Engelberts zijn voor 100% liberaal, duitsch-vijandig en anti-nationaalsocialistisch. Zij laten geen gelegenheid voorbijgaan om, waar zij kunnen, daaraan uiting te geven.... behalve tegenover de Duitschers natuurlijk. Als de heeren „onder ons" zijn, noemen zij Hitler een gevaarlijken gek en een machtswellusteling, waaruit blijkt, dat zij het lesje van den engelschen zender goed geleerd hebben. Zij verplichten het personeel een verklaring te onderteekenen, dat op kantoor niet over politiek gesproken mag worden; ook niet tegenover klanten. Zelfs wanneer de Führer of de Leider der N.S.B. beleedigd worden mag niemand iets terug zeggen. „Ordnung muss sein!") De heeren schroomden echter niet in den goeden ouden tijd met Unie- of nationale speldjes, leeuwtjes of soortgelijke fraaiigheden uitgedost naar kantoor te gaan. Van een N.S.B.-cliënt, die jarenlang een der beste klanten was, en steeds kontant of binnen 30 dagen betaalde, werd het krediet opgezegd. Toen deze klant den euvelen moed had op zijn enveloppen een N.S.B.-sluitzegel te plakken, werd hij door een lid van het personeel met „rot-N.S.B.-er" betiteld en den vertegenwoordiger der firma werd een verwijt gemaakt, dat hij zulke klanten aanbracht.

De heer Engelberts had, naar in zijn kringen gebruikelijk is, verschrikkelijk veel medelijden met de joden, die in Arnhem gearresteerd waren, en gaf zijn meening daarover te kennen, op die wijze haat zaaiende onder het personeel, dat, om het baantje te houden, wel moet zwijgen. Een der firmanten gaf een lid van het personeel, dat hem bij de jaarwisseling „Veel heil en zegen" wenschte, het uitermate geestige: „veel zegen en weinig heil" als antwoord terug.

De sociale toestanden in het bedrijf laten, zooals bij vele echte Nederlanders gebruikelijk, nog van alles te wenschen over. Een ouderdomsverzorging vinden de heeren overbodig; liever sturen zij de employé's, die in dienst der firma vergrijsd zijn, met een jodenfooi de straat op.

Ondanks alles doen de heeren, die óók wel weten waarvoor men bijlen en touwen bewaren moet, graag zaken met de Duitschers. Geld stinkt nu eenmaal niet! Ja, wij maken ons sterk, dat zij, wanneer hun een vertrouwelijke post in de nieuwe orde zou worden aangeboden, niet zouden weigeren. Des te beter zou hun hetze kunnen doorwerken.

Somst lijkt het ons, dat ook niet-joodsche firma's een Treuhänder noodig hebben!

APELDOORN:

De jood in zijn ware gedaante

In de Catharina van Reestraat no. 11 in Apeldoorn woont de jood Marcus van Dantzig. Hij is o.a. eigenaar van het perceel Stationsstraat 68, een bouwvallig krot, waar een apotheek gevestigd is. De hier wonende apothekers-assistent, die voor eenige jaren uit Indië terugkeerde, waar hij veel geld in beheer liet van een vriend-compagnon, wilde in Holland enkele uitvindingen, die hij gedaan had, verkoopen. Door verschillende omstandigheden vlotte de verkoop van deze uitvindingen niet. Na het uitbreken van den oorlog werd de toestand voor den apothekers-assistent, die zijn geld hier inmiddels had opgeteerd en géén uitvindingen had verkocht, zooals hij gehoopt had, dubbel moeilijk. Immers, zijn bezit in Indië was, omdat het in particulier beheer was, voor hem onaantastbaar, en de plotseling intredende schaarschte van pharmaceutische grondstoffen in Nederland belette nu definitief iedere mogelijkheid om de gedane uitvindingen in de praktijk te brengen. De apotheker geraakte zonder middelen en zoo kon het gebeuren, dat hij, die steeds prompt op tijd de huur van zijn woning (bijna *f* 75.— per maand voor een oud huis vol gebreken) had betaald, op 5 Januari 1941 de huur over Januari nog niet had voldaan. Op dien dag verscheen de jood en eischte betaling. En hoewel de huurder een chèque kon toonen, die over eenige dagen inbaar was, zoodat hij dan zou kunnen betalen, verlangde de jood op hoogen toon onmiddellijk geld te zien. Toen de apothekers-assistent onmogelijk aan den joodschen eisch bleek te kunnen voldoen, ging de jood naar een deurwaarder en liet in kort geding beslag leggen. De huurder stond dus voor de keus onmiddellijk te betalen, dan wel de straat te worden opgeschopt. Ten einde raad begaf hij zich naar den (toenmaligen) burgemeester jhr. Quarles van Ufford, die hem naar een andere officieele instantie verwees, welke toezegde, de zaak te zullen verhinderen. Intusschen was de reiziger van de apotheek, een Rijksduitscher, uit eigen beweging naar den gouwleider der N.S.N.A.P. in Apeldoorn gestapt. Deze zegde eveneens hulp toe, begaf zich terstond naar den jood en wist te bereiken, dat de beslaglegging werd ingetrokken. Sindsdien echter werd van bepaalde zijde een stelselmatige fluistercampagne over en boycot van de apotheek geënsceneerd, die niet zonder uitwerking bleef op het Apeldoornsche publiek.

Na een maand kwamen de vrouw en dochter van jood van Dantzig op bezoek bij den apotheker en zeiden uiterst beleefd: „Meneer, het gaat zoo niet langer. Als u niet kunt betalen, moeten wij een bordje „te koop" aan het huis aanbrengen." De apotheker antwoordde: „Ga gerust uw gang. U kunt met uw huis doen en laten wat u wilt."

Ongeveer tezelfdertijd bood iemand den apotheker aan het deurwaardersexploit over te nemen en tevens het huis van den jood te koopen, waarna de apotheker er, totdat hij er financieel beter voor zou staan, kosteloos zou kunnen blijven wonen. De apotheker, die met dit voorstel ten zeerste ingenomen was, omdat zoowel hijzelf als de jood, die om de haverklap om de huur kwam manen, er door geholpen zouden zijn, ging naar den jood en bracht hem het voorstel over. Van Dantzig vond, dat hij het eerst met zijn familie moest bespreken. Toen na enkele dagen deze conferenties ten einde waren, deelde hij zijn huurder mede, dat hij er niet aan dacht het huis te verkoopen, gezien de slechte tijden, enz, enz.

De bovengenoemde helper-in-den-nood wilde echter niet alleen den inboedel, maar ook het huis overnemen. De apotheker besloot daarop, dat het r e c h t in deze kwestie tenslotte zou moeten zegevieren en wilde geen huur meer betalen alvorens de rechtbank een uitspraak zou hebben gedaan. Dezer dagen nu heeft de jood de zaak aanhangig gemaakt.

Wij zijn benieuwd naar den afloop ervan. Het wil ons voorkomen dat in een nieuw Nederland volksgenooten, die in dergelijke moeilijke omstandigheden verkeeren als de hierboven genoemde apothekers-assistent niet meer op willekeurige wijze door joden kunnen worden uitgebuit. Dáár ligt een grondslag van het volksche recht!

DEN HAAG:

Nogmaals de coöp. „De Volharding"

De coöperatie „De Volharding" in Den Haag heeft nog niet kunnen besluiten haar joodschen bedrijfsleider van de afdeeling Slagerijen, Niekerk, zijn congé te geven. En de jood Niekerk heeft er zèlf ook nog niet toe kunnen komen, zich bescheiden terug te trekken. Dat is geen wonder eigenlijk. Jood Niekerk is door „De Volharding" groot geworden, een man in bonus. Hij bewoont nu een prachtig heerenhuis (Prinses Mariannelaan 246 in Voorburg) met garage en zijn vrouw heeft een dienstbode voor dag en nacht. Hij bezat destijds een prachtige luxe-auto (privé-eigendom) en een minder pompeuze, nochtans zeer berijdbare wagen van de coöperatie, benevens een brik met ponny voor zijn eerste zoontje, dat toen amper staan kon weshalve papa er vroolijk mee uit toeren ging. Nu rijdt hij alleen nog maar in den wagen van „De Volharding" (in het belang der voedselvoorziening begrijpt u?). V r o e g e r woonde jood Niekerk in een kleine benedenwoning aan de Broekslootkade. Hij was toen niets meer dan een gewone slagersknecht bij de firma de Haas in de Groote Marktstraat. Na zijn aanstelling bij „De Volharding" ontvouwde hij een dusdanigen rijkdom, dat de heele Broekslootkade versteld stond. Daarom verhuisde hij naar Voorburg, in welke omgeving hij zich beter vond passen.

Hoe het volk over dergelijke dingen denkt, moge uit het volgende blijken:

De coöperatie „De Volharding" heeft in 1940 niet alleen geen dividend uitgekeerd, doch alle aangeslotenen moesten *f* 1.— bijbetalen. Een slagersknecht maakte hierover een opmerking tegen den jood Niekerk, waarop deze zei: „Nâh, wat is nou een gulde?"

De knecht antwoordde: „Over 60.000 klanten maakt dat altijd nog *f* 60.000 en jij kan van *f* 50.— in de week ook niet op Voorburg in een groot heerenhuis wonen!" Toen stapte jood Niekerk in zijn auto en reed weg.

Het lijkt ons wenschelijk, wanneer de Haagsche coöperatie voornoemd ten aanzien van de joden in alle lagen en geledingen van haar bedrijf nu eens doortastend op gaat treden. Het kan heusch wel wat vlugger dan de heeren het doen! En anders moet er maar een Treuhänder benoemd worden!

Joodsche getuigenissen

over Jahwe, arbeid, bedrog en zedelijkheid, ontleend aan het O.T.

Het Oude Testament is een hoofdbron van het joodsche denken. Daarom zijn de woorden van het Oude Testament, die immers getuigen van het joodsche wezen zelf, van zoo groote waarde. Het O.T. bevat materiaal, dat velen christenen onbekend is, maar dat een voor ons ontstellende en onaanvaardbare opvatting over God en het leven vertegenwoordigt, geheel in strijd met de vruchten van germaansch en waarachtig christelijk denken. Hieronder volgen een aantal (het is slechts een klein getal) van beteekenisvolle oudtestamentische teksten. Zij zijn geen vertalingen van den Lutherbijbel, die veelal ondeugdelijk is, maar van Prof. D. E. Kautsch en Dr. theol. E. Weissäcker („Textbibel des Alten und Neuen Testaments. J. C. B. Möhr, Tübingen).

JAHWE IN MENSCHELIJKE GEDAANTE

Als zij (Adam en Eva) nu de *stappen* van Jahwe (God), die in de avondkoelte in den Hof *wandelde*, hoorden, verborgen zij zich voor het aangezicht van Jahwe (God) onder de boomen van den Hof. (1 Mozes 3 : 8)

Als nu Jahwe (God) den heerlijken *geur* (van de offeranden Noachs) *rook*, sprak hij: Ik zal voortaan den aardbodem niet meer vervloeken om der menschen wil. (1 Mozes 8 : 21)

Toen verscheen hem (Abraham) Jahwe (God) bij de eikebosschen van Mamre.... Abraham ging naar de runderen, nam een mooi en jong kalf en gaf het zijn dienaar, die zich haastte het toe te bereiden. Dan haalde Abraham boter, melk en het toebereide kalf en zette het hen (Jahwe en zijn begeleiders) voor. Hijzelf bediende zich onder een boom, terwijl zij *aten*. (I Mozes 18 : 1—8)

Toen sprak Jahwe (God): Het geroep van Sodom en Gomorra is groot en hun zonden zwaar! Daarom zal ik nu *afgaan* en zien, of zij werkelijk zoo gehandeld hebben, als de geruchten over hen tot mij zijn gekomen; ik wil het ervaren. (I Mozes 18 : 20, 21)

JAHWE (GOD) VERGIST ZICH

Als nu Jahwe (God) zag, dat de boosheid der menschen op aarde groot was en alle roerselen van hun harten slechts slechtheid was, betreurde hij, dat hij de aarde geschapen had en was diep getroffen. (I Mozes 6 : 5, 6)

Ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk ik heb gedaan. (I Mozes 8 : 21)

Toen (op de bede van Mozes) berouwde het Jahwe (God), dat hij zijn volk gedreigd had. (II Mozes 32 : 14)

JAHWE (GOD) IS WANKELMOEDIG

Toen sprak Jahwe (God): Als ik nu in de stad Sodom vijftig onschuldigen zou vinden, dan zal ik de stad sparen om hunnentwil; ....ik zal haar niet ten gronde richten, wanneeer ik er vijf en veertig vind; ....ik wil het niet doen om der veertig wille; ....ik zal het niet doen, als ik er dertig vinden zou; ....ik zal haar niet in het verderf storten, als ik twintig onschuldigen zou vinden; ....ik wil het niet doen, als er tien onschuldigen zijn. (I Mozes 18 : 26—32)

JAHWE (GOD) IS ONRECHTVAARDIG

Jahwe's (Gods) toorn ontstak opnieuw tegen Israël, en hij spoorde David aan, zeggende: Ga en tel Israel en Juda.... En David, nadat hij het volk had laten tellen, sprak tot Jahwe (God): Ik heb zeer gezondigd in hetgeen ik gedaan heb.... (op het dreigement van den profeet Gad, die hem door Jahwe gezonden was, besloot David uit de drie straffen, die hem werden opgelegd (drie jaren hongersnood in het land, 3 maanden vlucht voor zijn vijanden of drie dagen pest in het land) als getrouwe vader van zijn land, de pest te kiezen; ....En er stierven van Dan tot Berseba zeventigduizend (70.000) menschen (!!) (II Samuel 24 : 1—15)

Jahwe (God) zeide tot Mozes: Ik zal Pharao's hart verharden (voor de hardnekkigheid des konings volgen dan tien vreeselijke plagen, die over het ongelukkige egyptische volk komen). (II Mozes 7 : 3)

JAHWE (GOD) IS ONREDELIJK

Ook zal ik (Jahwe, God) dit volk bij den Egyptenaren aanzien verschaffen, opdat, als gijlieden vertrekt, gij niet met leege handen weggaat. Iedere vrouw zal van haar buurvrouw of waardin eischen, dat zij haar zilveren en gouden vaten en kleeren afgeve; deze zullen uw zonen en dochteren gebruiken. Zoo zult gij de Egyptenaren van hunne eigendommen berooven. (II Mozes 3 : 21—22)

JAHWE (GOD) IS WRAAKZUCHTIG EN GRUWZAAM

En als Jahwe (God) vreemde volken aan u prijsgeven zal en gij deze veroverd zult hebben, dan zult gij het oordeel aan hen voltrekken (d.w.z. mannen, vrouwen, kinderen — ja zelfs het vee uitroeien); gij moogt hen geen vredesvoorstellen doen, noch hen genadig zijn. (V Mozes 7 : 2)

Gij zult de inwoners dezer stad met het zwaard dooden, terwijl gij aan haar en aan alles wat er zich in bevindt — ook het vee — het oordeel met het zwaard voltrekt. (V Mozes 13 : 10)

En zij voltrokken aan alles, dat zich in de stad bevond: mannen, vrouwen, kinderen, runderen, schapen en ezels het oordeel door het zwaard. (Jozua 6 : 21)

Samuel spreekt tot Saul: Mij heeft Jahwe (God) opgedragen u tot koning over zijn volk Israël te zalven; zoo — gehoorzaam het bevel van Jahwe. Zoo ga heen en verover Amalek en voltrek aan haar het oordeel en aan alles, wat haar toebehoort en ontzie haar niet, — integendeel — laat sterven zoowel mannen als vrouwen, knapen als zuigelingen, zoowel runderen als schapen, kameelen als ezels; ....Saul veroverde Amalek.... Agag, den koning van Amalek, nam hij levend gevangen; het geheele leger vernietigde hij in bloedige gevechten. Saul en zijn volk ontzagen echter Agag en de besten onder de schapen en de runderen.... en wilden niet het oordeel over hen voltrekken (Saul wordt om deze menschelijke daad door Jahwe (God) verstooten. Samuel richt in zijn opdracht de volgende boodschap tot den koning. „Wijl gij het bevel van Jahwe (God) geringschat hebt, — zoo heeft Jahwe u te gering geacht de koning van Israël te zijn." Samuel zelf, de vrome dienaar Gods, sloeg Agag in stukken). (I Samuel 15 : 1—35)

Vervloekt zij, die Jahwe's zwaard het bloed onthoudt. (Jeremia 58 : 10)

Mijne (Jahwe's) pijlen zullen dronken worden van het bloed en mijn zwaard zal vleesch eten. (V Mozes 32 : 42)

Want het is Jahwe, de Heere God, die het land aanroert, dat het versmelte en allen, die daarin wonen, treuren en dat het wasse als een rivier en verdronken worde. (1 Samuel 15 : 1—35)

Jahwe (God) zal u slaan met tering, koorts, ontsteking en hitte, met droogte, korenbrand en verdelging.... De hemel boven u zal van erts en de aarde onder u van ijzer zijn. Jahwe zal regen voor uw land in stof en zand veranderen, die zullen van den hemel op u neervallen, totdat gij te gronde zijt gericht.... Jahwe (God) zal u slaan met egyptische zweren, met pestbuilen, die niet genezen. Jahwe zal u slaan met waanzin, blindheid en krankzinnigheid.... Gij verlooft u met een vrouw, maar een andere man heeft gemeenschap met haar.... Jahwe (God) slaat u aan knieën en beenen met ongeneeslijke wonden...... In angst en benauwenis zult gij de vrucht van uw lijf verteeren.... het vleesch van uw zonen en dochteren.... Geen van zijn verwanten geeft hij iets van het vleesch, dat hij verteert.... Een vrouw, die voorheen de meest gevoede was, zal afgunstig zijn op haar zoon of dochter en zal hen de nageboorte, die uit haar schoot komt, misgunnen. (V Mozes 28 : 22—27)

JAHWE IS DE VOLKSGOD DER JODEN

Ik zal u, en uw zaad na u, het land geven, waarin gij thans als vreemdeling woont — het geheele land Kanaän — voor altijd. (I Mozes 17 : 8)

Ik zal u rijkelijk beloonen en uw nakomelingen vermeerderen, als de sterren aan den hemel en als het zand aan den oever der zee en uw nakomelingen zullen de poorten uwer vijanden bezetten. (I Mozes 22 : 17)

Vertoef als vreemdeling in dit land, zoo wil ik met u zijn en u zegenen. Want u en uwen nakomelingen wil ik al deze landen geven. (I Mozes 26 : 3)

Wacht u ervoor, met de bewoners het land, waarheen gij komen zult, een overeenkomst te treffen; zij kunnen u anders, omdat zij midden onder u wonen, tot een valstrik worden. Gij zult — veel meer — hun altaren verwoesten, hun heilige steenen stuk slaan en hun heilige boomen omhakken. (VII Mozes 34 : 12—13)

Van nu af aan zal ik vrees en toorn voor u opwekken — overal onder den hemel; als zij van u hooren, zullen zij sidderen en beven. (V Mozes 2 : 25)

Jahwe, uw God.... zal u naar een land met groote en mooie steden brengen, die gij niet gebouwd hebt; met huizen, die zonder uw toedoen met allerlei goederen zijn gevuld; met uitgegraven regenwaterputten, die gij niet uitgegraven hebt en met wijn- en olijvengaarden, die gij niet geplant hebt en waarin gij u genoeg zult eten. (V Mozes 6 : 10, 11)

Alle volken echter, die Jahwe, uw God, aan u overlaat, zult gij verdelgen, zonder mededoogen en hun goden zulgt gij niet eeren; want dit zou voor u een valstrik kunnen zijn. (V Mozes 7 : 16)

Van den vreemdeling moogt gij rente nemen, maar van uw volksgenooten moogt gij er geen vorderen, opdat u Jahwe, uw God in alles zegene, wat uw hand, in het land, waarin gij binnentrekt, om het in bezit te nemen — doet. (V Mozes 23 : 21)

Gij moogt geen vleesch van een gestorven beest eten. Den vreemdeling, die zich in uw woonplaats ophoudt, kunt gij het geven; — dat hij het ete; gij moogt het aan den vreemde verkoopen, want gij zijt een geheiligd volk.
(V Mozes 14 : 21)

Eén van uw volksgenooten zult gij als koning over u aanstellen; een vreemde, die niet uw volksgenoot is, moogt gij niet over u aanstellen.
(V Mozes 17 : 15)

Jahwe zal de koningen van vreemde volken aan u uitleveren, dat gij hun namen onder den hemel verdelgt; niemand zal voor u bestaan; gij zult hen vernietigen. (V Mozes 7 : 24)

Koningen zullen uw wachters zijn en hun vorstelijke gemalinnen uw voedsters; met het gezicht ter aarde gebogen, zullen zij u huldigen en het stof van uw voeten likken. (Jesaja 49 : 23)

DE ZEDELIJKHEID IN HET OUDE TESTAMENT

MATERIEELE GEZINDHEID

Er is voor den mensch niets beter, dan dat hij eet en drinkt en zich te goed doet. (Prediker 2 : 24)

In het zweet uws aanschijns zult gij uw brood eten.
(I Mozes 3 : 19 en V Mozes 6 : 10)

Ons leven telt zeventig jaren en als het veel is, tachtig jaren en wat er aan schijnt te zijn, is niets meer dan moeite en verdriet. (Psalm 90 : 10)

Als iemand zijn slaaf of slavin met zijn stok slaat, zoodat deze sterft, zal hij gestraft worden. Leeft de slaaf of slavin echter nog twee dagen, dan zal hij niet gestraft worden, want zij zijn zijn door g[illegible]d verkregen eigendom.
(II Mozes 21 : 20)

LEUGEN, BEDROG, DIEFSTAL

Abraham trok naar Egypte, om zich daar tijdelijk op te houden, want er was hongersnood in het land.

Als hij nu voor zijn reis naar Egypte stond, sprak hij tot zijn vrouw Sarah: Ik weet, dat gij een mooie vrouw zijt. Als de Egyptenaren u zullen zien, zullen zij zeggen: Zij is zijn vrouw en zij zullen mij doodslaan; u echter zullen zij in leven laten. Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij wel ga om uwentwil.

Als Abraham nu in Egypte kwam, zagen de Egyptenaren, dat zij mooi was.... Zij werd in het paleis van Pharao geleid. Hij toonde zich tegenover Abraham vrijgevig om Sarah's wil.... Jahwe sloeg Pharao met zware plagen.... Toen liet Pharao Abraham roepen en sprak: Wat hebt gij mij aangedaan! Waarom hebt gij mij niet gezegd, dat zij uw vrouw was? Waarom hebt gij gezegd: zij is mijn zuster — zoodat ik haar mij tot vrouw nam?? Nu echter — hier hebt ge uw vrouw, neem haar en ga.
(I Mozes 12 : 10—20)

(Dezelfde geschiedenis gebeurt met Abimelech en Abrahams vrouw Sarah) (I Mozes 20 : 1—18)

Laban had twee dochters; de oudste heette Lea en de jongste Rachel. Lea had glanslooze oogen, terwijl Rachel nu mooi van gestalte was. En Jakob had Rachel lief. Daarom sprak hij: Ik wil u zeven jaren dienen om uw dochter Rachel. Laban antwoordde: Liever geef ik haar u, dan aan een vreemde, blijf bij mij. Zoo diende Jakob om Rachel zeven jaren.... Daarna sprak Jakob tot Laban: Geef mij mijn vrouw, want mijn tijd is om — dat ik bij haar slape. Toen noodigde Laban alle bewoners van de plaats uit en gaf een groot gastmaal. Des avonds echter, nam hij zijn dochter Lea en bracht haar bij Jakob, die bij haar sliep. (I Mozes 292 : 16—23)

GESLACHTELIJKE SCHAAMTELOOSHEID

De mannen van Sodom, jong en oud, omringden het huis van Lot en spraken tot hem: Waar zijn de mannen, die vanavond gekomen zijn? Breng ze bij ons, opdat wij bij hen slapen. (1 Mozes 419 : 4—5)

Lot woonde in zijn hut met zijn beide dochters. De oudste sprak tot de jongere: Onze vader is oud en er is niemand meer op aarde, die omgang met ons wil hebben, zooals dat gebruikelijk is. Kom — wij willen onzen vader wijn te drinken geven en ons bij hem leggen, opdat onze stam behouden blijft. Toen gaven zij hun vader wijn te drinken. Eerst ging de oudste en legde zich bij haar vader. Hij merkte noch haar komen, noch haar gaan. (Hetzelfde doet den volgenden nacht de jongste dochter.) Zoo werden beide dochters zwanger van haar vader. (1 Mozes 19 : 30—38)

David wandelde des avonds op het dak van het Koningspaleis en zag van daar een vrouw zich wasschen. De vrouw was heel mooi. David stuurde er iemand heen. Het was Batsebah, de dochter Eliams, de vrouw van Uria. David liet haar halen.... en sliep bij haar.

Als Batsebah zwanger geworden was.... schreef David aan Joab (den kommandant, die met Uria voor Saul tegen de Ammonieten vocht) een brief en gaf dien Uria mede. In den brief schreef hij: Breng Uria in de voorste linie en trek u met uw lieden dan terug, opdat Uria in den slag wordt gedood (II Samuel 11, 2—15)

DE NEDERLANDSCHE PERS EN HET RASSENSTANDPUNT

SINDS jaren leidt „De Misthoorn" in Nederland den strijd tegen het internationale jodendom en zijn voortwoekerende invloeden. Daarbij verzamelde ons blad een grooten kring van duizenden getrouwen, die instemden met ons konsekwente en radikale standpunt en bereid waren steun te verleenen aan ons streven. Dat onze strijd niet vergeefsch geweest ist, blijkt wel uit de vooral in den laatsten tijd immer toenemende belangstelling, die aan „De Misthoorn" door geheel nationaalsocialistisch Nederland wordt betoond.

Behalve ons blad heeft ook de nationaalsocialistische partijpers, in het bijzonder sinds Mei 1940, het joodsche vraagstuk aangevat en getracht het joodsche gevaar in al zijn scherpte uit te beelden. De voortdurend toenemende invloed van de germaansche idee, gepaard gaande met een ontwikkeling van het rasbewustzijn, dat, óók in nationaalsocialistische kringen, nog maar al te vaak sluimerde achter de gordijnen van den verduisterden geest, openbaarde zich in de nationaalsocialistische pers op een weldadige wijze. Steeds scherper stelde zich de nieuwe wereld met haar hooge idealen van rassische gebondenheid en raszuiverheid tegenover de oude wereld met zijn vervlakking en ontbinding, zijn verloochening van eigen volk en ras, van eigen mythe en zijn omhelzing van den joodschen geest. En velen werd het duidelijk — wat zij voorheen nog nimmer hadden gezien — dat de strijd van thans in wezen niets anders is dan de ontworsteling van het Germanendom, in eerste instantie belichaamd in het duitsche volk, aan een volksvreemde, neen volksv i j a n d i g e overheersching. Zij zagen dat de grondslag van alle leven en denken moet liggen in het ras, omdat het ras de eenige waarachtige en eeuwig-bindende levensgemeenschap der enkelingen is. Zij zagen ook, dat de toekomst van dit volk alleen groot zou kunnen zijn, wanneer het zich weer bekende tot het eigen levendragende bloed en den eigen ouden bodem. Zoo werd het nieuwe geloof, de mythe van bloed en bodem, stilaan gemeengoed van een, hoewel nog kleine, toch niet meer onbeduidende groep van strijders. Daarmee was in het nationaalsocialistische kamp in Nederland de strijd om de idee van het ras goeddeels beslist. Bloedvijandige penetratie zal in de toekomst niet meer geduld worden.

Nochtans blijven er twee vragen open.

In de eerste plaats: waarom wordt in nationaalsocialistischen kring, op vergaderingen, vormingsavonden, opleidingsscholen en- kampen, politieke cursussen, kortom, overal waar nationaal-socialisten bijeen zijn, het rassenvraagstuk niet meer en beter en grondiger uiteengezet en de germaansche idee naar voren gebracht?

Wij nemen graag aan, dat er talrijke verschillende problemen zijn, die bij zulke gelegenheden moeten worden besproken, maar wij achten toch het rassenstandpunt en daarbij 't jodenvraagstuk van een zoo groot belang, dat het den nationaal-socialisten niet vaak genoeg kan worden uiteengezet. Rasbewustzijn móét de grondslag van ons denken en leven worden!

En onze tweede vraag is: Waarom houdt de „groote" pers in ons land, de dagbladpers en de geïllustreerde weekbladpers voornamelijk, zich zoo angstvallig afzijdig van de rasidee?

De strijd om het eigen ras heeft twee zijden: de negatieve, gericht op de vernietiging van alle rasvreemde, vijandige organisaties en invloeden, en de positieve, gericht op de bewustwording van eigen aard, de herleving van eigen zeden en het hervinden van eigen geloof.

Noch de eene noch de andere zijde is ooit door de groote pers vrijwillig belicht, zelfs niet in dagen van de ergste jodenterreur. Wij zullen niet ontkennen, dat de strijd tegen het jodendom voor de op een christelijk - humanistisch - democratische lezersmassa ingestelde bladen zijn bijzondere moeilijkheden heeft, doch ook déze moeilijkheden zijn er om ze te overwinnen, en zij kunnen overwonnen worden, wanneer de goede wil daartoe aanwezig is. Bovendien is de nederlandsche pers er nimmer voor teruggedeinsd de aan joodsche fantasie ontsproten „gruwelen" van „Nazi-Duitschland" in extenso uit te pluizen en aan haar lezers voor te zetten. Dat de goede wil trouwens in *alle* opzichten ontbreekt, blijkt wel daaruit, dat ook in positieven zin iedere medewerking verre is te zoeken. Welk zgn. onpartijdig nederlandsch blad heeft ooit uit eigen vrije wil artikelen gebracht over het germaansche ras, germaansche kultuur en germaansch geloof, de germaansche geschiedenis, het volksleven in de germaansche landen, de SS-gedachte, de SS als gemeenschap, enzoovoort? Welk blad heeft deze dingen ooit in beeld aan zijn lezers getoond? Welk blad heeft den germaanschen mensch, bij sport en arbeid of in den strijd gefotografeerd, in zijn grootheid gebracht, de germaansche landen in al hun schoonheid, het germaansche leven in zijn rijke veelzijdigheid?

De vraag stellen is haar beantwoorden:

De heeren van de „groote" pers *willen* niet. Het belichten van de positieve zijde der nieuwe levens- en wereldbeschouwing heeft geen enkel risico; desondanks vertikt men het zijn medewerking in deze richting te verleenen. Wij zijn dan ook van meening, dat, waar hier blijkbaar goedschiks weinig te bereiken valt, het zoo noodig kwaadschiks zal moeten. Het ligt op den weg der *volksvoorlichting* in deze aangelegenheid stappen te ondernemen en wij spreken de verwachting uit, dat zulks in de nabije toekomst zal geschieden!

GESMOUSD.... en nog wat

(Een schets)

Het was in het jaar 1917. Onze joodsche weldoeners hadden hun aandacht zoodanig op levensmiddelen geconcentreerd, dat zij in staat waren, zich voor veel geld behoorlijk te voeden. Ons volk evenwel leed in breede lagen gebrek. Op de Brategase (1) echter werd verdiend.., en hoe!

Het was in die dagen, dat op een vrijdagmorgen twee vrouwelijke specimina van het uitverkoren volk elkaar ontmoetten in de jodenbuurt. Het waren de dames Duifje Soep en Saartje Trompetter.

„Zoo Duif, ook aan het inhale?" sprak Saar, en voegde er dadelijk bij: „Ik zag jou gistere zelf je vullisbak buite zette. Sjikse (2) weer weg, of is ze ziek?"

„Maak me asjeblief niet gallisch (3) over dat stuk vuil," antwoordde mevrouw Soep, „die is naar de ratsmedé (4). Die heit gesmousd en nog wat."

„Oei — oei, en jullie wazze nogal zoo ingenome met die sjikse. Het was toch zoo'n beste? Hoe bè je eigelijk an d'r gekomme?"

„Zal ik je zegge, Saartje," sprak Duif. „Hoor goed toe: Een tijdje geleje was ik gestaan met mijn handel op het plein. Komt mevrouw Slap bij mijn an de stal staan prate. Ik zeg zoo tege d'r; „weet jij bij geval niet een goeie sjikse voor me? Ik zit weer zonder, want die Aron, dat mamzer benhamidder (5) kan nooit ze pote van die sjikses afhouwe." Zeit mevrouw Slap: „Ik weet ja een goeie meid voor je, één die katoen draagt, een boerepummel. Over m'n end een beste sjikse. En weet je wat ook goed an d'r is, zei ze: ze is een weesmeissie. D'r ouwers benne al jare geleje afgepeigert (6) en in die tijd is ze braaf gehouwe door de pastoor en de weesvader van 't dorp. Maar ze wou per se in de stad diene, en nou is ze bij mijn gekomme op anraje van d'r voogd. Een fijne Christeman, maar een Frottegoy, (7) nòu geef 'm de ruimte. Maar ze is goed voor d'r werk. Wat zeg ik, goed?, nee ze is puik, bèst voor d'r werk. Ze is nog geen jodenslobber, dus der-is nog alles van te make. Ga mê mee, mee, dan kè je ze zien en spreke." — Ik vraag aan Zelekkie Biet om effe op me stal te lette en ga met mevrouw Slap mee naar d'r huis op 't grachie. Nâh, ik heb dat nieze (8) gezien in d'r werk, en ik mot je zegge: ik was wèg van die meid, gewoon wèg. Die boerepote deeje vlug en goed het werk en as ze wat smoesde, stonde toch d'r klauwe niet stil. Een week later is ze gekome, en na drie dage wist ik, waarom ze bij Slap niet blijve kon. Dat kreng vrat zóó geweldig, dat ik buite de bonne voor dik poen (9) moes bijkope en nooit had ze genog. Ik weer naar Slap, en ik vraag háár (versta goed): „Wil jij die sjikse nie weerom neme? Dat nieze vreet as een beest en is niet te verzadige."

Krijscht me daar die ouwe stink-Slap: „Niks hoor, wij benne blij dat wij ze poter (10) zijn!" Toen zei zij tege mijn: „Ik zal jou een goeie raad geve: Je kookt voor haar een pan rijst met een stuk schapevet erin en flink suiker. Rijst dat zwelt en schapevet dat walgt, weedu. Laat ze dan maar vrete dat ze bezwijkt. Ik weet zeker, dat ze in geen drie dage trek meer heeft in d'r voer. Zoo leer je d'r dat schranse wel af." Ik sprak der over met Aron en die waster dadelijk voor en had de grootste gijn. „Ik zeg zoo tegen d'r: „Lus jij rijstebrei met suiker, Anna?"

„Riesebrei mit suker?" zeit ze, „nou, wat graag, esteblief." Ik heb het de volgende dag voor d'r klaargemaakt en ze het haast alles opgevrete. Maar nou moet je goed toehore Saartje, nou komt het. De volgende morge acht uur was ze nog niet beneje. Ik roep an de trap: „Anna.... Anna!!" Geen asem. Ik na bove en zeg bij mezelf: „Waar blijft dat rotnekeiwe (11) nou? Klop op de deur en roep: „Anna!" Hoor alleen maar zuchte en steune: „Ooo, ik bin zoo naar, zoo aakelik." Doe ik de deur ope, en Saartje, 't was of ik stijf bleef staan. Daar lag me die kalle medde paar koeienooge wijd ope, en in de kamer was het net of het gesneeuwd had. Ik denk: Ogottegot, die sjikse gaat peiger en ik wier doodsbegiete (12) Ik roep an Aron dat ie dadelijk Dr. Abah zal belle. De dokter komt en ik ga mee naar bove. Hij bekijkt dat stuk mischt en zeit tege mijn: „Duifje, ga jij is effies weg." Ik de deur uit en doe net of ik naar beneje ga, maar ik kom stil terug en luister an de deur. Ik hoor 'm zegge: „Hoe is dat nou met jou? Hoe kom jij daar an?" Zij maar janke: „Oooo, dokter, ik weet niet hoe ik zoo was, huhu! Het was of ik niks tegen kon doen!"

„Ja, ja," zeit-ie, „ik hoor het al, weer geen baas over je zelf geweest. Hoe kom je der bij, en dan zoo'n vieze, ouwe kerel, stommerd!" En toen zei-die ineens vriendelijk: „Ik zal voor jou toch wat doen, hoor meissie. Kom de andere week 's avonds 'n paar keer bij mijn aan huis en dan zal ik zorge, dat er verder niks van komt. Het kost je dan maar een labbekratz. Maar dan mot je voor mijn minstens zoo vriendelijk zijn as voor die oude Slap mi-ze zeere ooge."

Ik had genoeg gehoord, ik ging naar beneje op me teene. Zij gaf heelemaal geen sjoege meer. Toen-ie de trap afging, riep-ie nog tege d'r: „Dus Dinsdagavond om nege uur, hoor je?" En daar gaat me die meid in eene an 't gille: „Vuile jood, gemeene smous!" en zoo meer, een heel poosje door."

Toen zei Saartje Trompetter: „Maar die dokter heit toch zelf een knappe vrouw van een twee honderd pond zwaar."

„Nou, wat zou dat?," zei Duif. „'t Is toch maar een sjikse. Daar hoeft een jodevrouw nooit wat van te zegge. Daar hoeft ze niet jaloers op te zijn. As die sjikses bij ons daarvoor niet meer welkom benne, nou, dan zijn ze altijd nog goed genoeg voor een goy. Nâh! Alle makkes zal ze nog krijgen. Wij hebbe de andere dag d'r voogd late hale en die het d'r meegenome met d'r heele rotschaure (13). En een paar dage geleje is ze naar d'r negerij teruggegaan, met een brief bij d'r van d'r voogd, an de pastoor."



1. Jodenbreestraat. 2. christenmeisje. 3. misselijk. 4. naar den duivel. 5. ellendig. 6. gecrepeerd. 7. huichelaar. 8. meid. 9. veel geld. 10. kwijt. 11. vuile slet. 12. bang. 13. waardelooze rommel.

Een voorbeeld uit de praktijk van de banden tusschen

JEZUIETENDOM EN JODENDOM

Wij kwamen in het bezit van een schrijven, dat de pater Huf (S.J.) van het Canisius-College in Nijmegen aan een jodenrelatie verzond. Het epistel, dat druipt van weekelijkheden, luidt als volgt:

HOOGGEACHTE HEER....

Onder degenen aan wie ik nog mijn zeer specialen dank moet betuigen voor blijken van belangstelling gedurende mijn ziekte te Almelo, neemt U een zéér bijzondere plaats in. Daarvoor kom ik U nu ook even per post bij U, om U allerhartelijkst te bedanken voor Uw blijken van liefde. Voor Uw met geurige sigaartjes gepaard gaande kostelijk opbeurende bezoekjes, en vooral voor die ééne, gróóte en onvergetelijke verrassing, toen U, naast Ed, ook Emmy en Paultje voor mij meebràcht! Gelooft U mij, als ik U zeg, dat ik U daar bijzonder erkentelijk voor ben. En aanvaard U dien dank uit m'n eerlijk hart. De goede God moge het U vergelden door zijn zegen en de verlichting uwer wegen in het Nieuwe Jaar 1941. Dat ik, in Laren komend, U zal weten te vinden, spreekt vanzelf. Groet U Paul en gezin hartelijk van mij en weest Uzelf het ook met uw gezin.

als steeds gaarne uw
PATER HUF S. J.

Vooral die verlichting van de jodenwegen in het nieuwe jaar is noodzakelijk!

De joodsche „profeten" van de New Deal

Hoezeer Roosevelt in het joodsche net zit verstrikt, ziet men maar al te duidelijk, wanneer men de namen nagaat van diegenen, welke hij destijds belastte met de leiding van de New Deal. Volgende personen werden met de ordening der nieuwe economische richting belast: Henry Morgenthau, minister van financiën; Bernard Baruch; Isi Strauss; Ezekiel, economisch adviseur; Rosika Schneidermann, raadgeefster voor sociale aangelegenheden; Sidney Hillmann; Charles Wyzansky, rechtskundig adviseur; Samuel Rosemann, de man die Roosevelt's redevoeringen voorbereidt; James Warburg, raadgever bij de schatkist; Herbert Feis en Samuel Goldenwiser, beiden verbonden aan den dienst der statistiek; Nathan Margold, raadgever bij het ministerie van Binnenlandsche Zaken; Nathan Landau, advokaat, verbonden aan het ministerie van Openbare Werken; Maurice Karp, advokaat, verbonden aan het ministerie van handel; Isi Lubin en David Lilienthal.

Al deze personen zijn, zonder één uitzondering, joden!

DE STEM VAN DEN ARBEID

Er wordt voor den werker gewerkt!

En hoe de heeren plutokraten reageerden......

Nog steeds is het Nederlandsche volk in zichzelf verdeeld. Nòg staat één deel vijandig tegenover een ander, waarvan het alleen verlost wenscht te worden door middel van Bijltjes-bacchanalen en overeenkomstige excessen. En in dit verband denken wij onwillekeurig aan de woorden van één onzer grootste dichters toen men bij dezen geld kwam ophalen om de Javanen te leeren lezen! Deze dichter had veel voor de Javanen gedaan of beter gezegd: willen doen! Hij had een boek geschreven, waarin schoone sproken stònden: van Javaansche kinderen en van gestolen buffels en nog veel meer. Men verwachtte een flinke gift van hem, want.... hij had zoo veel op met die vertrapten, daar in dat prachtige Rijk van Insulinde. Doch de man, dien men verguisd had en wiens werk men had gelezen, omdat het misschien mode was, gaf toen het onvergetelijke antwoord, dat het betere ware geld te verzamelen om den Nederlanders zèlf te leeren lezen. En dàt begreep men niet.

Ook in onze dagen, dagen van strijd, geldt nog steeds dit bittere, dit verwijtende „De Nederlander kan niet lezen!" Want het i s geen kunst om die acht pagina's met letters iederen avond door te vliegen! Het i s geen kunst na een copieus etentje het heilige boek tusschen sauskom en puddingschotel te leggen en een kapitteltje af te raffelen! Het i s geen kunst om de vetgedrukte koppen na te loeren, ze rond te bazuinen als zelfontdekte waarheden. Maar het is wè l een kunst om de waarheid te ontdekken, om de constellatie der dingen te herkennen uit die kleine nietszeggende berichtjes van zes of acht regeltjes, zonder grootschen opmaak, zonder vette, gespatieerde, onderstreepte regels....

Wanneer wij de krant van 17 Juli 1940 opslaan, staat daar ook zoo'n heel gewoon berichtje:

Het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen

Aan het bestuur iedere verdere werkzaamheid verboden

De Heer H. J. Woudenberg als bewindvoerder

Ook weer zoo'n berichtje, dat je eigenlijk niet ziet. En toch dood- en doodeenvoudig is: sober in woorden.. even sober als bijv.:

„Duff Cooper afgetreden" of „Churchill ongesteld".

't Zijn berichten, die toch een heel volk beheerschen, die het heele leven kunnen keeren!

Hoe eenvoudig was niet het berichtje, dat Woudenberg het beheer op zich nam van de confessioneele bonden. Wij herinneren ons, dat wij 't moesten z o e k e n op de voorpagina.... we hadden 't ànders verwacht: zoo op die manier, als waarop onze pers den oorlog bekend maakte tusschen Rusland en Duitschland, met koppen over veel kolommen. De oorzakelijke mededeelingen zijn eenvoudig, de gevòlgelijke groot, machtig en indrukwekkend. En het is de kùnst om d i e te kunnen vinden, naar waarde te kunnen schatten.

Zoo heeft er ook eens in de pers een berichtje gestaan, dat de werkgeversvereenigingen opgeheven waren. Heel kort .... niks meer en de werknemers haalden hun schouders op; wat kon het hùn schelen! Ze hadden genoeg te doen met zichzelf: de confessioneele bonden waren samengesmolten met de moderne: met het N.V.V., beter gezegd: wat kon hùn de rest schelen! Daar hadden zij niets mee te maken..

Doch zij zagen niet, DAT ER ACHTER DAT SIMPELE MEDEDEELINKJE WEL IETS MEER STAK en dat zij alleen niet hadden kunnen lezen, wat moge blijken uit onderstaand schrijven, dat 8 Aug. door 't Verbond van Nederlandsche Werkgevers aan haar leden, dus aangesloten werkgevers: fabrikanten, groot-industrieelen, enz. enz., werd verzonden en waarvan wij hier een afschrift geven:

VERBOND VAN NEDERLANDSCHE WERKGEVERS
Secretariaat: Kneuterdijk 8

8 Augustus 1941

Aan de Individueele Leden en de Leden van de aangesloten Vereenigingen.

Mijne Heeren,

Van den Raad van Bestuur in Arbeidszaken ontvangen wij bijgaand schrijven, waarvan de inhoud voor zichzelf spreekt.

Wij vertrouwen, dat Uwerzijds een zelfde standpunt zal worden ingenomen.

Hoogachtend,
Het Verbond van Nederlandsche Werkgevers:
w.g. B. C. SLOTEMAKER, Alg. Secretaris

AFSCHRIFT

's-Gravenhage, 8 Augustus 1941,
Kneuterdijk 8.

RAAD VAN BESTUUR
IN ARBEIDSZAKEN
Betreffende: Contact met arbeidersorganisaties.

Aan:

het Verbond van Nederlandsche Werkgevers, 's-Gravenhage
het R.K. Verbond van Werkgeversvakvereenigingen, 's-Gravenhage;
het Verbond van Prot.-Christelijke Werkgevers in Nederland, 's-Gravenhage;
Centraal Overleg in Arbeidszaken voor Werkgeversbonden, 's-Gravenhage.

Mijne Heeren,

Uit de dagbladen zult U hebben vernomen, dat de Roomsch Katholieke en Christelijke arbeiderscentralen, benevens de daarbij aangesloten arbeidersvakbonden onder beheer zijn gesteld van den heer Woudenberg als Commissaris, die deze functie sedert verleden jaar, zooals bekend, reeds uitoefende bij het N.V.V.

Voor zoover onze inlichtingen reiken, hebben de Roomsch Katholieke arbeidersleiders zich niet bereid verklaard de gevraagde medewerking te verleenen tot voortzetting van hun vertrouwensfuncties onder de gestelde nieuwe leiding, terwijl voorts door de kerkelijke Overheid aan Katholieken te kennen is gegeven, dat zij geen lid meer mogen blijven van een der organisaties, aangesloten bij het R.K. Werkliedenverbond in zijn nieuwe gedaante. Voor zoover bekend, wordt in den kring der Christelijke arbeidersbeweging een overeenkomstig standpunt ingenomen.

Hierdoor ziet de Raad van Bestuur zich gesteld voor de vraag, of onder deze omstandigheden het voeren van besprekingen met de aan arbeiderszijde overblijvende instanties nog voldoende gerechtvaardigd is te achten.

De Raad van Bestuur heeft geen vrijheid kunnen vinden deze vraag bevestigend te beantwoorden en heeft diensvolgens besloten zijn hiermede samenhangende werkzaamheden op te schorten.

De Raad vertrouwt, dat door U en de bij Uw Centrale aangesloten vereenigingen en leden eenzelfde standpunt zal worden ingenomen.

Hoogachtend:
(w.g.) B. C. SLOTEMAKER, gedelegeerde
(w.g.) STIKKER, voorzitter

Wel heel duidelijk komt naar voren, HOE de Heeren katoen- en tabaksbaronnen de zaken zien en begrijpen, wanneer daar staat:

„Hierdoor ziet de Raad van Bestuur zich gesteld voor de vraag of onder de huidige omstandigheden het voeren van besprekingen met de aan arbeiderszijde overblijvende instanties nog voldoende gerechtvaardigd is te achten!"

Nee! De Raad van Bestuur meende dit te moeten ontkennen! De Raad van Bestuur zag het Nederlandsch Verbond van Vakvereenigingen niet meer ZOOALS HET DIT VOORHEEN HAD GEZIEN, TOEN HET ER OM GING HET WERKENDE VOLK UIT TE BUITEN, TE LATEN CREPEEREN EN TE LATEN VERREKKEN EN TOEN DAARTOE OOK GELEGENHEID WAS!

Het N.V.V. làg den heeren plotseling niet meer! De Raad van Bestuur van de Nederlandsche Werkgevers voelde, dat het UIT was met koehandeltje spelen, afgeloopen! Dat er niet meer te parlementeeren en te sjacheren viel met arbeiderszweet en arbeidersbloed! En dat die heele nieuwe tijd voor hen EEN VLOEK was: een aantasting van een koningsschap-boven-ellende.... maar de Raad van Bestuur van het Ned. Verbond v. Werkgevers rekende er niet op, dat de Nieuwe Tijd prompt zijn maatregelen trof! Maatregelen i n h e t b e l a n g v a n w e r k e n d N e d e r l a n d, van 't werkend volk met uitschakeling van de màcht, welke door deze Heeren gevormd zou kunnen worden; met ontbinding van het heele samenstel van reactionair gekuip der plutokraten!

't Zijn vaak kleine berichtjes: de oorzakelijke! 't Zijn echter die, welke een wereld van strijd verbergen, welke méér inhoud hebben dan drie heele pagina's persverslag van een textielsmokkelend koopman of een vermoord sigarenwinkeliertje.

Dat de werkende man van Nederland door het bovenstaande echter éèns te meer tot de overtuiging moge komen, dat de strijd van deze dagen iets méér is dan de strijd onder de democratie van een cent meer uurloon of 'n vrije dag in de maand! Dat hij door deze erkenning de eenheid moge vinden, welke ons arbeidende volk zoo zeer behoeft!

M. H. GAUHL & Co.
Bontwerker voor het betere genre
Den Texstraat 10
AMSTERDAM — Telefoon 37426

TOBIAS DE SOKKELAERE EN DE NIEUWE TIJD

Wij hebben het genoegen bij onze lezers in te leiden den heer T. B. de Sokkelaere, ambtenaar ter gemeente-secretarie van Leuterkerke, die zoo vriendelijk is regelmatig een leuterkerksche correspondentie voor ons te verzorgen. Het is natuurlijk niet uitgesloten, dat de heer d. S. op verschillende punten met ons en onze lezers van meening verschilt. Wij hebben daarom op dezelfde pagina eenige plaatsruimte uitgetrokken, waar wij zelf zoo noodig commentaar op de beschouwingen van den heer De Sokkelaere zullen geven. Dit geheel in de lijn van de vrije meeningsuiting, die onze briefschrijver voorstaat. Vermelden wij nog, dat de heer De Sokkelaere vóór alles Nederlander is.

Mijn naam is de Sokkelaere, Tobias B. de Sokkelaere. Het is een mooie naam en hij duidt op een roemvol en in ieder geval op een làng verleden. Ik ben ambtenaar ter secretarie van Leuterkerke, maar toch sloof ik mij niet uit om een stamboom samen te stellen, ten einde te zien waar ik vandaan kom. Ik weet zoo óók wel, dat ik een goede Nederlander ben. Dat is iets, wat je niet van een stamboom afleest, maar dat zit binnen-in-je. O-zoo.

Voor hen, die nog meer willen weten, zij vermeld, dat ik 53 jaar ben, dus in de kracht van mijn leven. Mijn vrouw is 51 jaar en zij begint derhalve een dagje ouder te worden. Desondanks weet zij nog heel goed wat modern is en wat er in de wereld omgaat, zoo goed als ik het zelf óók weet, al beweert men van zekere zijde wel eens, dat het Nederlandsche Volk niet met den tijd meegaat. Wij zijn alleen bedachtzaam, wat een goede eigenschap is, omdat onze voorvaderen óók altijd bedachtzaam waren, en die gooiden geen ouden schoen weg, voordat ze tien nieuwe in de hand hadden. Zoo zijn wij groot geworden als natie, en daarom zal het ook nù wel weer goed gaan. Moed en vertrouwen en een gezond inzicht in zakelijke dingen, zeg ik maar, dan brengt de mensch het ver. Tegen Wilbrand, mijn zoon van negentien, die soms idealistische neigingen heeft, pleeg ik steeds te zeggen: „Idealisme is goed, maar voor ànderen. Zèlf breng je het verder erzonder. Zie in de wereld om je heen, jongen: de idealisten hebben het altijd slecht, maar de menschen, die hun verstand gebruiken, hebben 't goed."

Als ik vroeger idealist geweest was, dan zou ik geen baan als ambtenaar ter secretarie hebben aangenomen, waar je heel laag moet beginnen en pas door noeste vlijt en veel handigheid hoogerop komt, maar dan was ik gaan dichten, of ik was op de markt gaan staan en had geroepen, dat dit-en-dat niet in orde was in de wereld en dat we dus in opstand moesten komen, of een revolutie ontketenen, of een nieuwe partij stichten. Maar ik was geen idealist, en dat is maar goed ook, want nu krijg ik tenminste iedere maand mijn salaris uitbetaald en als idealist weet je nooit, waar je terecht komt. En als Jeanet, mijn vrouw, idealiste geweest was, dan had ze mij óók niet getrouwd, want ze is een geborene Lickebaerd von Schwanzwedeln, wat een familie is, waar de dochters altijd héél goed gingen en aan iederen vinger minstens tien vooraanstaande personen konden krijgen. Jeanet was echter evenmin idealistisch, maar ze zei bij zichzelf: „Een ambtenaar ter secretarie, dat is een secúre betrekking, en 't klimt regelmatig op. Bovendien eindigt het altijd als gemeente-secretaris, wat een héél goede baan is." Ik ben nog geen gemeente-secretaris, maar dat komt door de tegenwerking. Vroeger waren het de roomschen, die steeds in de betere functies stapten en nu zijn het de N.S.B.-ers. Enfin, dat is maar van korten duur.

U zult wel denken, geachte lezer: wat schrijft die meneer De Sokkelaere frank en vrij en dat in dezen tijd.

Laat ik u dan zeggen, dat ik nóóit gewend ben geweest een blad voor mijn mond te nemen. Daarvoor ben ik Nederlander. Wij zijn altijd vrije menschen geweest in een vrij land, en dat willen wij blijven. Laat ieder z'n meening zeggen, wanneer hij dat wil; dat is tenslotte vrijheid. Ik zelf zeg b.v. nooit iets anders dan de waarheid, zonder een doekje voor den mond te nemen. Toen de redactie van „De Misthoorn" bij mij kwam en vroeg of ik geregeld een bijdrage wou schrijven, toen heb ik, geheel overeenkomstig mijn beginselen, gezegd:

„Beste menschen, ik wil graag meewerken, máár . . . ten eerste: wat brengt het op, èn ten tweede: ik moet vrij uit schrijven." De heeren noemden het honorarium, wat ik heel redelijk vond, zoodat ik mijn medewerking toezegde, en toen zij bovendien zeiden, dat ik mij geen beperkingen zou hoeven op te leggen, was ik heelemaal content. Nu ziet u zelf, wat we niet allemaal kunnen bereiken, wanneer we maar nuchter en zakelijk blijven, en alle idealistische dwaasheid vàn ons werpen. Overigens ben ik wel benieuwd, of er in deze bijdrage toch niet geschrapt is.

Ik heb u voorgesteld aan mijzelf en aan mijn vrouw en nu wil ik u nog mijn kinderen presenteeren. De oudste heet Alfons, want het is bij ons nu eenmaal zoo, dat de eerstgeborene van iedere generatie den naam van den grootvader krijgt en grootvader De Sokkelaere heette Alfons. De rest geven we dan maar zoo namen, waarbij we verstandig inzicht paren aan Hollandsche degelijkheid. Zoo is traditie en vrijheid in onze familie op een gelukkige wijze vereenigd. Alfons is 21 en hij studeert. Eerst liep hij college in Leiden, maar toen ze daar niet meer mochten zeggen, wat ze wilden, is hij naar Utrecht gegaan. Alfons studeert ernstig, en hij laat zich niet afleiden door allerlei pretjes, die met studeeren niets te maken hebben, en hij geeft zich ook niet af met politieke heethoofden in de studentenwereld.

Mijn tweede zoon is Wilbrand, en ik zei u reeds, dat Wilbrand neiging tot idealisme vertoont — helaas in den laatsten tijd in versterkte mate. Dat komt voornamelijk door omgang met zekere vrienden, want van zichzelf heeft Wilbrand den stoeren, nuchteren Sokkelaerschen aard, die nu al eeuwen in de familie zit en die ons immuun maakt voor alle emoties, waardoor wij de stormen van een voorbijgaand getij kunnen trotseeren, totdat de vrijheidszon verrijst in het Westen om den dageraad aan te kondigen van een betere wereld vol schoone beloften, waarover Mr. Winston Churchill nog onlangs in de Amerikaansche volksvertegenwoordiging op zoo ontroerende wijze heeft gesproken, al stond het dan verminkt in onze kranten. Wilbrand dan, heeft een vriend, die opperhoofd is van zoo'n bende militaristische blauwe knapen, die — o, schande — onze nationale kleur misbruiken óm er hun hoofd mee te bedekken. Door dien „vaandrig" (loopen de rillingen u niet over den rug, geachte lezer, wanneer gij dit woord, dat in onze fiere Nederlandsche historie zoo'n schoonen klank verwierf, thans hoort misbruiken?) komt Wilbrand in contact met allerlei andere lui van het slèchste soort, die geen hooger levensdoel hebben dan vechten of marcheeren en zoo, maar geen ambitie bezitten om zich een behoorlijke betrekking in de maatschappij te veroveren. Ik heb Wilbrand van meet af aan gezegd, dat hij het niet zou moeten wagen, deze lieden mee naar huis te nemen, want dat ik ze er mèt hem uit zou trappen. Het is vreeselijk, dat een vader zoo zou moeten optreden, maar wij zijn tenslotte Nederlanders en ik duld in mijn gezin geen vreemde indringers. Mijn principes zijn onaantastbaar, dat moet een ieder zich voor gezegd houden.

Mijn dochter van zeventien heet Hortensia, maar zij wordt Honey genoemd, waar ik niets op tegen heb, omdat 't vlot staat voor een jong meisje. Hortensia heeft een goede ontwikkeling achter den rug, maar zij zal zich nog meer moeten ontwikkelen, zoodat ze in de toekomst een goede partij zal zijn voor Berend W. Gruttelman, van Berend W. Gruttelmans Vereenigd Inkoopkantoor in Amsterdam. B. W. Gr. voornoemd woont in Leuterkerke, maar hij forenst. 's Avonds komt hij veel bij ons oploopen en 's Zondags hoort hij tot den bridgekring en ik heb geconstateerd, dat hij Hortensia meermalen met belangstelling gadeslaat, en dat vind ik heelemaal niet erg, want ik gùn de jeugd haar genoegens, mits zij zuiver zijn, weshalve ik mij bij Wilbrand wel eens ongerust maak.

Lieve lezers, ik hoop u voorloopig een duidelijken kijk op ons gezin gegeven te hebben. Volgende week vertel ik u het een en ander over ons gemeentelijk leven.

UW TOBIAS

En wat wij ervan zeggen....

Tobias, goede vriend, je krijgt als medewerker nu iedere week een bewijsnummer toegestuurd, waarin je je eigen verhalen kunt lezen. Waarschijnlijk lees je ze wel voor in den familiekring of 's Zondagsavonds, aan de kennissen, die komen bridgen. Het gebeurt niet iedereen, dat hij op 53-jarigen leeftijd nog wordt uitverkoren een wekelijkschen brief te schrijven voor de pers.... Maar als je dan tòch leest, lees dan ook dit kolommetje, waarin wij zoo nu en dan bescheiden ònze of anderer meening over bepaalde dingen zullen laten klinken. Sommige menschen hebben namelijk wat te zèggen, Tobias, en het is goed naar hèn te luisteren.

Je had het in je bijdrage van deze week o.a. over de „vrijheid." En dat herinnerde ons aan de woorden, die wij, reeds vele jaren geleden, lazen van een Duitsch dichter. Rudolf G. Binding heeft óók over de vrijheid geschreven, en ofschoon een dichter maar een armzalige idealist is, is het misschien toch goed eens naar hem te luisteren:

OVER DE VRIJHEID.

Ge zijt vrij, wanneer ge u in een orde inschakelt, wanneer ge u zelf betrekt in een verband of een ordening, die ge erkent. Andere vrijheid bestaat nergens. Vrijheid vergt steeds een ordening of eèn verband. De vrijheid rust op een grondslag, die zoo hecht mogelijk moet zijn vastgelegd.

Wij leven onder de vrijheid als onder een wijden hemel. Doch zonder het gewelf van dezen hemel, waaronder wij leven, zou de vrijheid niet zijn. De zekerheid van dezen hemel, zijn overkoepeling is het, die ons toestaat vrij te zijn.

Dat geldt voor allen. Slechts in dezelfde orde leven vrije menschen. Slechts met vrije menschen zijt ge vrij. Vrijheid voor u beteekent: Erkenning van de vrijheid der met U onder den hemel der vrijheid levenden.

•

De vrijwillige inschakeling in een ordening is de grondslag en het grond-feit der vrijheid — zoowel in den staat als voor geest en ziel.

•

Het is maar een dichter, Tobias . . .

En wederom de O.Z.O.-COMMISSIE

Het Front van Nering en Ambacht maakt in een publicatie eenige mededeelingen over de commisie-Woltersom bekend. Hoewel wij het betreuren, dat het Front er niet toe heeft kunnen besluiten de aandacht te vestigen op onze Misthoorn-artikelen en onze brochure „Uit de keuken van de O.Z.O.-Commissie," waarin wij als eersten de Woltersom-Commissie aan de kaak stelden, nemen wij toch gaarne een gedeelte van de beschouwing van het genoemde front hierover:

De commissie, die op last van den secretaris-generaal van het departement van Handel, Nijverheid en Scheepvaart het bedrijfsleven heeft te organiseeren en waarvan de heer Woltersom aan het hoofd staat, is gereed gekomen met de instelling van een hoofdgroep industrie en aan de onderdeelen van die hoofdgroep is al verordenende bevoegdheid verleend.

Wij juichen alles toe, wat in de richting gaat van een ware ordening op economisch terrein, maar het begin van ordening, dat we van de commissie Woltersom hebben gekregen, moet een ieder, wien het algemeen belang ter harte gaat, wel met groote zorg vervullen. Reeds eenige maanden geleden werd in het Algemeen Handelsblad uiting aan dit misnoegen gegeven :

„Speciaal in de bedrijfstakken van eerste levensbehoeften schijnt men het zoodanig te hebben gesteld, dat letterlijk alle sleutelposities, zoowel wat betreft de voorzitterszetel, als de secretariaten worden ingenomen door de vrienden of vertrouwden uit bedoelde (groot-kapitalistische) kringen. Daardoor zal practisch het Nederlandsche bedrijfsleven nòg sterker dan voorheen door enkele *personen* worden beheerscht."

Dat deze misstand zich niet alleen in de bedrijfstakken der eerste levensbehoeften voordoet, maar ook elders, toonden wij reeds aan in „Vova" van 28 November j.l. Daar kon men er kennis van nemen, dat het in de houtindustrie van hetzelfde laken een pak is. In die nijverheid is het de heer Bruynzeel uit Zaandam, die den scepter zwaait. Bij hem en zijn vrienden berust de leiding van de bedrijfsgroep Houtindustrie en ook van haar vakgroep Parket- en Hardhoutvloeren. Bovendien heeft het concern van den heer Bruynzeel al het hardhout in handen, zoodat het kleinbedrijf, dat zich uitsluitend op het leggen van vloeren toelegt, dus het ambachtsbedrijf, er natuurlijk bekaaid afkomt.

Het kleinbedrijf kan dus niet aan het benoodigde hout komen, maar nu is het ook niet bij machte om spijkers in te slaan! Een onderneming, die zich uitsluitend met het leggen van parket bezig houdt, vroeg hiervoor een toewijzing voor draadnagels aan bij het Rijksbureau voor IJzer en Staal. Dit antwoordde, dat de onderneming zich diende te wenden tot de bedrijfsgroep Houtindustrie. Maar ambachtsbedrijven zijn niet aangesloten bij één der vakgroepen van genoemde bedrijfsgroep, en daarom schreef deze terug, dat zij de aanvraag niet in behandeling kon nemen. De kleine onderneming moest zich wenden tot het Rijksbureau voor IJzer en Staal, waar het om zoo te zeggen, juist van terugkwam. Dus nog maar eens naar dit bureau geschreven en nu met de vermelding, dat men niet onder de bedrijfsgroep houtindustrie thuisbehoorde. En hoe luidde nu het bescheid? „De kleinere bedrijven, welke overeenkomstig de desbetreffende bepalingen niet onder de bovenbedoelde bedrijfsgroep ressorteeren, dienen zich in zake den aankoop van het voor hun bedrijf noodige materiaal tot hun normale leveranciers te wenden."

De normale leveranciers zijn in dit geval bepaalde fabrikanten, maar dezen missen voldoende toewijzing van het Rijksbureau om den machteloozen aanvrager te kunnen helpen.

Ziedaar den vicieuzen houten hoepel, waarbinnen de kleine ondernemers in de rondte moeten draaien!

En zoo gaat het niet alleen in het parket-bedrijf, maar, naar wij constateerden, eveneens in andere onderdeelen van de houtnijverheid.

De praktijk der Rijksbureaux lijkt verdacht veel op staatssocialisme, welks consequenties het communisme is, terwijl uit de groepen, die door de commissie Woltersom zijn gebaard, een echte groot-kapitalistische wind waait. Van het beruchte bondgenootschap wordt dus ook hier een zeer sprekend staaltje geleverd.

Misschien, dat over een half jaar, wanneer genoemde commissie het kleinbedrijf zal hebben georganiseerd, dit laatste zich met meer succes kan doen gelden. Maar intusschen zitten de kleine ondernemers in den hoek, en hun gebrek aan kapitaal herbergt het gevaar, dat zij zullen sneven, vóórdat organisatie en ordening zich over hen zullen hebben ontfermd.

Aan onze lezers

„DE MISTHOORN" is een blad, dat altijd bijzonder door zijn lezers werd gewaardeerd, en daarvan bij herhaling de blijken mocht ondervinden. Vooral in de laatste maanden viel ons een groote belangstelling uit den lezerskring ten deel.

Wie de wet van de stuwing der tijden heeft onderkend, weet, dat al wat stilstaat, voorbijgeloopen wordt, vergeten, en vergaat. En dat willen wij niet. Want wij hebben een taak te vervullen in het nieuwe Nederland. Daarom zal „De Misthoorn" ook in het komende jaar met alle haar ten dienste staande middelen trachten die taak ten uitvoer te leggen. Zij zal dat in de eerste plaats doen door een voortdurende verbetering van het blad, meer nog dan in de afgeloopen maanden reeds het geval was. Doch daarvoor is de medewerking onzer lezers noodig, óók al, omdat wij een hechten band willen vormen mèt de lezers. Die medewerking behoeft zich niet slechts te uiten in financieelen steun, zooals het plaatsen van advertenties, het aanbrengen van nieuwe abonné's, het storten van bijdragen in ons propagandafonds, enz. Een dergelijke steun is voor ons belangrijk, maar niet alle lezers kunnen er aan meedoen. Wat zij wèl kunnen is ons op de hoogte houden van wat er in het volk omgaat. Pas wanneer wij weten, wat er overal in den lande leeft, zullen wij in staat zijn, onze voorlichtende taak op de juiste wijze te vervullen. Wij vragen daarom lezers, die in de gelegenheid zijn als

plaatselijke berichtgevers

van „De Misthoorn" te fungeeren, zich met ons in verbinding te stellen. Wij zullen hun dan richtlijnen verstrekken.

Teneinde onzen lezers de gelegenheid te geven metterdaad aan dit blad mede te werken, hopen wij van tijd tot tijd enquêtes te houden over onderwerpen, die met den opbouw van het nieuwe Nederland in direct of indirect verband staan. Wij stellen ons voor, binnenkort onze kolommen open te stellen voor de antwoorden onzer lezers op de eerste enquête-vraag:

Waar blijven de Nederlandsche strijd-, volks- en soldatenliederen?

Het is ons gebleken, dat zich onder onze abonné's en los-nummerkoopers vele dichters en rijmers verborgen, die zich dezelfde vraag stelden en door het inzenden van dikwijls zeer geslaagde liederen tegelijk het antwoord gaven. Wij hopen thans een stroom van Nederlandsche volkspoëzie, zoo mogelijk — doch geenszins vereischt — mèt muziek binnen te krijgen. In een speciaal Misthoorn-nummer zullen wij onze lezers aan het woord laten.

De enquêtes, die op geregelde tijden zullen plaats vinden, zullen tal van uiteenloopende onderwerpen behandelen. Zoo zal b.v.

DE LANDSTAND

een onderwerp zijn, dat onmiddellijk na de liederen aan bod is. Zij, die zich hiertoe meer aangetrokken voelen, kunnen ons dus ook reeds hun opinie over dit instituut kenbaar maken.

Wij wenschen een ieder veel succes!



TOEN IN 1940 DE ENGELSCHEN ONS TER HULP KWAMEN BESTOND HUN EENIGE HULP IN HET IN BRAND STEKEN VAN ONZE PETROLEUM VOORRADEN.

Toen ze ook nog onze sluizen wilden vernielen, ontwaakte ons gezond verstand en gooiden we ze eruit.

En nu in 1942 herhaalt zich de geschiedenis in Indië. Met Indische legers onder Engelsch bevel, de luit. G. G. Van Mook moet naar Canberra, op den voet gevolgd door den G. G.!

Generaal Ter Poorte krijgt te hooren, met een variant op een gezegde van 1713; „Bij U, over U, maar zonder U!"

ORANJE EN DE VRIJMETSELARIJ

Men zou veel kunnen schrijven over de banden, die bestaan en bestaan hebben tusschen het Huis van Oranje en de vrijmetselarij. Wij geven er de voorkeur aan de broeders zèlf aan het woord te laten. Onder het opschrift „Ons Vorstelijk Huis" schrijft het „Indisch maçonniek tijdschrift" van Februari 1938:

In het eerste nummer van het Algemeen Maçonniek Tijdschrift is het volgende woord van groote en eerbiedige sympathie opgenomen in verband met het ongeval, dat aan Prins Bernhard is overkomen. In vele werkplaatsen is daaraan eene goede gedachte gewijd en zijn hartelijke gelukwenschen gerezen met den afloop van het zoo ernstige gebeuren.

Zooveel te meer, nu dit ongeluk de Prinselijke Familie trof in een periode, waarin toch reeds een groote en ongewone spanning moet bestaan over de heugelijke gebeurtenis, die binnenkort daar is tegemoet te zien en over den goeden afloop waarvan in het bijzonder ook in maçonnieke kringen vurige wenschen tot den O. B. d. H. opstijgen.

Het begin van dit jaar, ter gelegenheid van het Prinselijk Huwelijk door het Hoofdbestuur uitgegeven werk over „Het Huis van Oranje en de Nederlandsche Orde van Vrijmetselaren" heeft duidelijk getuigenis afgelegd van de gehechtheid van de Nederlandsche vrijmetselaars aan ons Vorstelijk Huis en tevens gewaagd van de groote belangstelling, welke de Orde in den loop der jaren van het Koninklijk Huis mocht ondervinden.

Men behoeft er dit werk slechts op na te slaan om te kunnen begrijpen, hoezeer de Orde in Nederland aan het Huis van Oranje verknocht is. Niet alleen door het feit, dat Prins Frederik meer dan 65 jaren aan het hoofd der Orde heeft gestaan en Prins Alexander, Prins van Oranje, tot aan zijn te vroeg verscheiden. Want de belangstelling van leden van het Huis van Oranje voor de Vrijmetselarij dateert van veel oudere tijden.

Stadhouder Willem III, Koning van Engeland, moet tot de Vrijmetselaren hebben behoord en onder Prins Willem IV moeten op Het Loo vergaderingen van Vrijmetselaren zijn gehouden, ter herinnering waaraan zich in den muur van een der zalen het Alziend Oog heeft bevonden.

De Nederlandsche Vrijmetselarij, zoo zegt ons Gedenkboek, is steeds doortrokken geweest van gehechtheid aan het Huis van Oranje; in de tweede helft der 18e eeuw zijn de Loges zelfs een tijdlang verboden geweest, omdat zij verdacht werden feitelijk geheime Oranjevereenigingen te zijn.

De Louisa-Stichting en het gebouw der Orde spreken ook de tegenwoordige generatie nog dagelijks van deze banden. Het is op grond daarvan, dat ook deze stem getuigen wil van gehechtheid, in het bijzonder op dit zoo belangrijke oogenblik, met onze beste hartewenschen voor de komende gebeurtenis.

14 ORDRES DU JOUR DES LOGES DE LA REGION PARISIENNE

Mardi 2 Mai 1933

TRAVAIL ET VRAIS AMIS FIDELES (G.·. L.·.)
Temple : 8, rue Puteaux, Paris-17e.
Vén.·. d'Hon.·. : F.·. OSWALD Wirth. — Vén.·. : F.·. MONNIER, 48, rue Vavin, Paris.

A 20 h. 30, Salle de la Crypte

TENUE BLANCHE

COMMÉMORATION de la Commune de Paris

Le rôle des Femmes pendant la Commune
par la T.·. C.·. S.·. Marguerite MARTIN, du Droit Humain.

Les Francs-Maçons et la Commune
par le T.·. C.·. F.·. KOCH, de la R.·. L.·. « Locarno ».

Partie de Chants Révolutionnaires

BOURGADE le chanteur humanitaire de l'Européen
CHARLES D'AVRAY le chansonnier-poète révolutionnaire
NOBEL le Pierrot rouge
RENEF baryton du Petit Casino
MUSE DALBRAY du Théâtre de la Paix
BRONDET chanteur à voix

Au piano : le compositeur MARAND.

Participation aux frais : 5 francs.

Les FF.·. et SS.·. des Ob.·. sont frat.·. invités ainsi que leurs amis prof.·.

Archives Switkow Veröffentl Hasselbacher

In onze archieven vonden wij deze aankondiging van een avond der loge „Travail et vrais amis fidèles" in Parijs. Het programma is zeer onschuldig maar men lette dan ook op het laatste regeltje, hetwelk vermeldt, dat ook de „profane vrienden" der „broeders en zusters" toegang hebben. Zij moeten de vrijmetselarij natuurlijk in haar schijngedaante zoo gunstig mogelijk leeren kennen.

Het kan verkeeren!

In 1930 zei Churchill:

„Het bolsjewisme is als een vreemd monster, dat in onze moderne wereldorde leeft. In zijn aderen stroomt het koude bloed van zoo'n kruipend gedierte. Wat wij in de Sovjet-Unie zien is een neergaande ontwikkeling tot de kultuurtrap der laagste levende wezens. Het kommunisme lijkt op een gezwel, dat zich voedt van een krachteloos lichaam, het pijnigt en te gronde richt, terwijl het zelf groeit. Welk gezond lichaam zou met zoo'n doodelijke ziekte op zich willen laten experimenteeren?"

Antwoord: ENGELAND, waar het communisme onder de arbeidersmassa en de intellectueele bovenlaag stelselmatig voortwoekert.

Maar wie zou Engeland nog een gezond lichaam willen noemen?

SCALA-THEATER
Potterstraat - UTRECHT - Tel. 12461
Vertoont van 16 t./m. 22 Januari:
De prachtige Terra-film der Ufa
DE JAREN GINGEN VOORBIJ....
(Du und ich)
met
Brigitte Horney, Joachim Gottschalk
Vooraf: Tobis Hollandsch- en Ufa-wereldnieuws. — Toegang 14 jaar.

Lezers!

We weten, dat al onze lezers graag hun steun verleenen aan het blad, dat hun zoo na aan het hart ligt.

Voor ons echter gaat het niet in de eerste plaats om den steun aan ons blad, maar om de propaganda onder ons volk.

Teneinde beide zaken samen te vatten, zijn wij overgegaan tot de instelling van proefabonnementen. Lezers, die meenen, dat het goed zou zijn aan bepaalde adressen „De Misthoorn" te sturen, storten

één gulden

voor een

proefabonnement

op onze girorekening

322600

en wij dragen zorg voor een langdurige toezending aan het tegelijkertijd opgegeven adres.

Steunt onze propaganda!

Vervolg van pag. 5:

kampen echter stierven 26.370 vrouwen en kinderen!

Zoo streden de engelsche plutokraten tegen de vrouwen en kinderen van het vlijtige en zedelijk hoogstaande Boerenvolk. En thans?

De president van het Indische Congres, Rajenda Prassad, vaardigde in Januari 1940 een kennisgeving uit, waarin het heet:

„De Engelschen beweren, dat ze voor vrijheid en vrede strijden. In werkelijkheid is Engeland het volk, dat alle andere volken tot zijn slaven wil maken, evenals het 350 millioen Indiërs verslaafd heeft, ze exploiteert, mishandelt, beleedigt, door alcohol en opium vergiftigt en ze tenslotte in hun ellende hulpeloos laat sterven. Dàt noemen de Engelschen vrede en vrijheid!"

Ook in Europa heeft Engeland den strijd tegen vrouwen en kinderen aangebonden door de blokkade van het kontinent. Een moeilijken tijd hebben wij allen doorgemaakt en wellicht zullen nog zwaardere offers van ons gevergd worden. Doch als een lichtende belofte voor ons leven en onze toekomst glanst het ideaal, de nieuwe wereld, waarvoor de Führer zijn dapperen ten strijde heeft geroepen.

VAN ZWIETEN EN Co.
Heeren- en Dameskleermakerij en Uniformen
Mathenesserlaan 297, Rotterdam.
Telefoon 30347

DE STEM DER PERS!

De les van Gallileï voor dezen tijd

Het is alle eeuwen door zoo geweest, het is thans wederom niet anders. Het nieuwe is onbegrepen en onbemind, wijl het de rust van de menschen verstoort. Maar eens zal de tijd komen, waarin het voor niemand meer een vraag zal zijn, of het nationaal-socialisme goed is of niet, geen vraag meer, omdat het nationaal-socialisme dan vanzelfsprekend zal zijn, zoo vanzelfsprekend als de aarde om de zon draait. Eens zal er een geslacht opstaan, dat niet anders meer weet, dat als nationaal-socialist geboren zal zijn en als nationaal-socialist zal sterven.

Dat geslacht zal slechts een medelijdenden glimlach over hebben voor onzen tijd en zijn menschen, zooals wij slechts kunnen glimlachen over den tijd waarin Gallileï leefde en miskend werd.

Daarom blijven wij gestaag arbeiden aan de verwezenlijking van onze denkbeelden, aan de vervulling van den Nieuwen Tijd, aan de tot stand koming van het Nieuwe Europa, aan al die ons zoo dierbare zaken, waarvoor de toeschouwer, die nog van verre staat, slechts een ongeloovig lachje over heeft.

Zij lachen.

Wij weten het: Toch beweegt er iets!

(Raadgever in „Het Nat. Dbl")

Weer een bondgenoot, die zich voor Engeland zal moeten offeren....

De toch al zwakke verdediging van Nederlands-Indië werd voor een deel ingezet te Singapore en op de Philippijnen, onder Engels en Amerikaans bevel, aldus het eigen land van de zo noodzakelijke defensiemiddelen ontblotend. De kroon op dit werk der zelf-vernietiging echter werd gezet nu het opperbevel der Brits-Amerikaanse weermacht in het Oosten, onder generaal Wavell, te Batavia is gevestigd. Waardoor Java rechtstreeks bloot staat aan aanvallen der Japanse weermacht, die uit de aard der zaak niet zal kunnen toestaan, dat het Anglo-Amerikaanse opperbevel zich in Nederlands-Indië verschuilt. Ernstiger nog wordt dit feit, wanneer men bedenkt, dat generaal Wavell vrijwel uitsluitend Nederlands-Indische troepen tot zijn beschikking heeft en ook wat de luchtmacht betreft slechts over Nederlands materiaal bevelen kan. Waarbij dan de gehele hogere Indische legerleiding, welke toch alleen over de nodige ervaring in dit gebied beschikt, is uitgeschakeld en niet meer meespreekt in het geälliëerde opperbevel. Ook hier hetzelfde verschijnsel, dat de bondgenoot, die zich inderdaad als gelijkberechtigd bondgenoot voelt, slechts gebruikt wordt als materiaal om voor Engeland te sneven.

(„Het Volk")

Taak in 1942

Nu de Nationaal-Socialistische Beweging de dragende kracht van onze samenleving zal moeten worden, zullen wij meer dan voorheen geroepen zijn, de leiding in staatsorganen op ons te nemen en aldus het kader, het raam te vormen, dat past in het Europeesche geheel en waarbinnen het Nederlandsche leven tot ontplooiing zal kunnen komen. Maar tevens gaat het thans meer dan ooit om de ziel van ons volk. In onophoudelijken strijd, in onophoudelijke werving, in voortdurend voorbeeld naar woord en daad, zullen wij ons volk moeten wakker schudden en het de oogen moeten openen voor den nieuwen tijd die dit jaar aan onze deur zal kloppen. We zullen daarbij ruim van geest en hart, maar niet zwak van hand moeten zijn. Een revolutie maakt men niet met glacé-handschoenen, heeft eens de Führer gezegd.

Mogen wij in het komende jaar allen de kracht in ons vinden voorgangers en voorstrijders voor en in ons volk te zijn en daartoe de offers te brengen welke gevraagd zullen worden. Een bewuster en vrijer ademend Nederland zal daarbij onze belooning zijn.

(Drs. W. GOEDHUYS in „De Waag")

De betere Europeaan

De betere Europeaan wil geen vereeniging van Europa ten koste van „Vaterland" en „Scholle," maar slechts op de basis van eigen volksche waarden. Het voornaamste internationalisme van Nietzsche's intellectueelenrepubliek en de hoogetoren-scepsis van dezen laatgeboren Duitschen Erasmus staan hem even ver (wellicht iets minder ver) als het liberaal en bekrompen patriottisme onzer grootouders, die in Nederland Hollandsch en in Duitschland hoogstens Groot-Duitsch, maar ook dan nog Klein-Duitsch en niet Europeesch hebben gedacht.

De betere Europeaan zal ook de vermanelijking van Europa door een klassiek tijdvak van oorlogen willen tot stand brengen, maar hij doet dit op de basis van het inzicht, dat volk, stam en ras, met name het Noordras en in Noord-Europa de Germaansche stam de leiding zullen moeten hebben en houden.

De slechte Europeaan is de internationale humanist; de goede luistert naar het verfrisschend geluid van Nietzsche's in den grond nog half humanistische „Herrenmoral"; de betere Europeaan ziet de regeerende kaste, waarvan de kluizenaar van Sils Maria spreekt, uit het beste element van Europa's geschiedenis, uit het Noordraselement, samengesmeed, naar voren komen. Hij weet, dat alleen dit element Europa heeft gemaakt, het heeft verdedigd tegen aanvallen van buiten en het in de komende eeuw zal heelen van de wonden, die drie eeuwen van geestelijke humanistische perversie onder leiding van Engeland en de Joden hebben geslagen.

De Führer heeft in zijn laatste rede gevraagd: Wat is Europa? Deze vraag bepaalt voortaan ons politieke denken.

(Prof. Dr. T. GOEDEWAAGEN in „Nederland")

ABONNEERT U OP ONS BLAD

Zij vertrouwen elkaar niet!

Onmiddellijk na zijn terugkeer uit Moskou gaf Eden voor de radio een uitvoerig verslag van zijn reis. Zoo uitgebreid mogelijk en uiterst beeldend sprak hij over dit en dat, zonder de konkrete resultaten van zijn Moskousche besprekingen ook maar aan te tippen. Over dit punt bleef Eden zwijgen en hij sloot zich in zekeren zin hermetisch af, wat men zonder meer begrijpt. Wat hij over de militaire macht der Sovjets, over het niet te schatten geloof der „bolsjewistische voormannen" aan de russische overwinning vertelde, heeft op z'n best een betrekkelijke, propagandistische waarde! Eden heeft pas zijn hart voor de Sovjet-Unie ontdekt. Geen wonder, dat hij alle heerlijkheden van de sovjet-britsche samenwerking verwacht. Echter ziet hij één hindernis over het hoofd, die hij het liefst uit den weg geruimd zou zien. Het gaat om de vooroordeelen en het wederzijdsche wantrouwen, die de sovjet-britsche vriendschap, naar zijn eigen zeggen, vertroebelen. Zonder twijfel komen de herinneringen aan de stormachtige incidenten in de engelsch-russische betrekkingen der laatste twintig jaar bij hem op.

(Gazetta del Popolo," Rome).

De donkere zijde van het pact van Washington

In Amerikaansche regeeringskringen is men geneigd in het pact van Washington een verdrag van „historische beteekenis" te zien. Nog echter moet op het **slagveld** het bewijs gebracht worden, dat dit blok van 26 staten, waarvan eigenlijk slechts de vier voornaamste: de Ver. Staten, Groot Brittannië, Rusland en China werkelijk oorlog voeren, ook inderdaad tegen het oorlogspotentiëel van Duitschland, Italië en Japan opwegen, zoowel wat de ter beschikking staande strijdkrachten als de militaire mogelijkheden in de verschillende operatiegebieden betreft. De geweldige prestaties der Duitsche weermacht in Europa gedurende meer dan twee jaar en de door de Japanners in Oost-Azië in slechts enkele weken verworven successen bewijzen voldoende, dat men er niet toe komt, door simpelweg de getallen van de strijdkrachten en het oorlogsmateriaal op te tellen, om zich daaruit een verstandig oordeel over de kansen en risico's der oorlogvoerende partijen te vormen. In zooverre überhaupt inzicht mogelijk is, vergt het in Washington uitgeplozen oorlogsplan een langen tijd van voorbereiding. Want men staat toch tegenover het feit, dat Duitschland het grootste deel van Europa in handen heeft, en dat Japan zich dadelijk vanaf het begin der vijandelijkheden in den Pacific in China en in de Zuidzee van steunpunten van beslissende beteekenis verzekerd heeft. — De taktiek van de in het Washingtonsche blok vereenigde geallieerden kan, in Europa zoowel als in Azië, slechts een afmattingstactiek zijn. De uitvoering van deze tactiek zal zeker niet gemakkelijk zijn, omdat de Duitsch-Italiaansche en de Japansche strijdkrachten in hun eigen oorlogszones zijn geconcentreerd, waar zij een volle bewegingsvrijheid genieten, terwijl de strijdkrachten der democratische kontinenten en zeeën verspreid zijn.

(„Le Temps," Parijs)

Het pijpen der internationale machten

Naar innerlijken aanleg is het amerikaansche volk geen militaristisch volk. Deze vaststelling wordt alleen reeds door het feit bevestigd, dat het amerikaansche volk van oudsher den dienstplicht geweigerd heeft, en dat het, in tegenstelling tot de Engelschen, totnutoe nimmer geprobeerd had voor zijn eigen belangen de soldaten van de andere volken der aarde voor zijn krijgswagen te spannen. Zijn wapen was de dollar, en zijn hartstocht lag op zaken-gebied. Doch al deze met een militaire activiteit in strijd zijnde feiten: de traditie, de grondwet, het testament van den stichter van den staat: Washington, die zijn volk uitdrukkelijk voor een oorlogspolitiek waarschuwde, het gebod der voorouders, de mentaliteit — alles is als een kaartenhuis ineengestort onder den vereenigden ademtocht van Israël en Albion en door de bemoeiingen van één enkelen man, die, verbonden met de joden en de Engelschen met werkelijk duivelsche bekwaamheid zoolang heeft gemanoeuvreerd, tot men hem een oorlog verklaarde, (dien hij zelf niet durfde te verklaren) en tot hij zijn volk in den oorlog gesleurd had, terwijl hij het heilig gezworen had, dat het dien nooit zou behoeven te strijden. Want het is nu eenmaal het noodlot der demokratieën, dat zij nimmer meesters over eigen lot kunnen zijn, wijl haar leiders niets anders dan stroomannen zijn, die naar de pijpen der internationale machten — jodendom, vrijmetselarij, trusts en groote banken — moeten dansen: die machten, die veel sterker en geweldiger zijn dan zelfs de meest absolute heerschers."

(„Le Matin," Parijs)

Arme Yankees!

Ruim een maand zijn de Vereenigde Staten in den oorlog, waarin Roosevelt ze tegen recht en verstand gehetzt heeft, en reeds worden van hun vrije burgers de auto's in beslag genomen, het papierverbruik beperkt, alle rubberleveranties stopgezet en de produktie van speelgoed, damesmantels en duizend andere aangename dingen van hun goede leventje beperkt. Wij hebben ook oud metaal ingezameld, maar het geleurde hij ons vrijwillig en er kwam bij ons vrijwillig méér binnen dan toen voor onze bewapening noodig was. Even vrijwillig hebben wij het wintergoed gegeven, en wij hebben meer gegeven dan men van ons verwachtte, terwijl toch onze blijde bereidheid tot iedere beperking in dienst van den oorlog door vele voorbeelden bekend was. Men behoeft geen profeet te zijn om t. a. v. de gedwongen inzameling van oud metaal in de Ver. Staten der Yankees nog geheel andere gedwongen inzamelingen te voorspellen!

(„Völkischer Beobachter," Berlijn).

Hij had het door!

Een Lausanner koopman, dien men zijn joodsche afstamming niet aanzag, verkocht zijn zaak en emigreerde naar de Ver. Staten. Hij legde aan in New-York teneinde zich daar te vestigen. Hij was verrast door het groote getal van zijn stamgenooten, die hij er aantrof en vreesde, dat de aanwezigheid van zooveie kinderen Israëls in de amerikaansche hoofdstad de zaken spoedig zou beinvloeden. Dus stapte hij in zijn auto en zocht de andere kant van het kontinent op, nam daarheen zijn toevlucht. Hij stopte in een plaats, waar slechts weinig nakomelingen der eerste „kolonisten" woonden; daar is hij nu nog, omdat hij van meening is, dat het beste middel om anti-semietisme te vermijden, ligt in de vlucht voor de semieten.

(„Grütle", Lausanne).

Karel zonder land

De amerikaansche radio kondigt aan, dat ex-koning Carol uitgenoodigd is om een zgn. „vrije roemeensche reering" te presideeren.

Sinds hij in alle haast zijn land verlaten heeft, waar zijn plichtsverzaking en de schandalen van zijn publieke en privé-leven zijn geheele volk tegen hem in het harnas had gejaagd, heeft de ex-monarch, in gezelschap van de jod'n Lupescu in Spanje, Portugal, Cuba en Mexico geresideerd. In al die landen heeft Carol de aandacht van de politie tot zich getrokken door verschillende schandalen, zooals woeker, oplichterij en autodiefstal.

(„Pariser Ztg." Parijs)

Wat wel bij anderen kan....

In Brünn mochten de Joden vanaf 1 Juni 1940 nog slechts van het platform van den laatsten bijwagen van de tram gebruik maken. Sinds 1 December 1941 evenwel is den Joden het gebruik der tramwagens van de Brünner Tramweg Maatschappij **geheel verboden**.

(„Der Stürmer", Neurenberg).

Aanbevolen Café's en Restaurants.

DEN HAAG

HIER MOET UW NAAM STAAN!

TIROLER HOF
Annastraat 17, Den Haag
Deutsches Bier - Wiener Küche - Mässige Preise
T. 116185, Inh. H. Fichter

DORTMUNDER HOF
Special Ausschank ausschliesslich Deutscher Biere - Vergunning
Toussaintk. I h. Veenkade

RIDDER-KLAUSE
Rijswijkscheplein
Verkehrslokal der Deutschen Wehrmacht

ZUM KLAUSNER
Das Haus der guten Küche
Der Biere und Weine
Den Haag, Heerengr. 18
Telefoon 11.46.93

HAARLEM

STATIONSKOFFIEHUIS
v.h. FIRMA KUYPERS
Stationsplein 12
Electrisch gekoeld bier
L. v. d. HAVE

AMSTERDAM

Bezoekt Café PALACE
Thorbeckeplein 16
Tel. 34782 Amsterdam
Dagelijks CONCERT
Intim und Gemütlich
Prima Consumptie

CAFE STADSLICHT
Reguliersdwarsstraat 103
Telef. 36910
Trefpunt van alle kameraden

HIER MOET UW NAAM STAAN!

AMSTERDAM

Eet mosselen bij VAN DER EIJKEN,
met bier of snaps; dan zal 't U blijken,
dat het een „goden"-eten is.
De prijs is billijk — kom maar kijken.
't wordt geserveerd als bij de rijken —
gewend als men dat van ons is.
Dus ga vandaag naar VAN DER EIJKEN
gij weet bij 't scheiden van geen wijken,
Als 't klokje van elf uur er is.

CAFÉ G. H. VAN DER EIJKEN
VIJZELSTRAAT 49 — TELEFOON 31208

Te Amsterdam, op 't Rembrandtsplein,
Kunt ge onder elkander zijn.
Maakt dus gebruik van onzen tip
En bezoekt allen **CAFÉ TRIP**
REMBRANDTSPLEIN 35, Tel. 37157

WIJ KOOPEN ALLE SOORTEN
OUD PAPIER
VAN DRUKKERIJEN, FABRIEKEN ENZ.
WED. C. BENDER
RUSTENBURGERSTR. 34-38 - TELEF. 95061

AMSTERDAM
Hotel-Café-Restaurant „NEUTRAAL"
AMSTERDAM, Damrak 8
TELEFOON 45403 en 47510
Logies met uitstekend ontbijt vanaf f 2.-
Div. Bitters 20 ct. Thee en Koffie 15 ct.
M. W. RABE-KOCH

Wat G o r r ê e niet lasschen kan
Geef dat gerust den vuilnisman.
Smederij G. J. Gorrêe
GER. DOUSTRAAT 3-5 - TEL. 20787

ROTTERDAM

SCHILDERIJEN
P. D. DOOLEWAARD Kzn.
ROCHUSSENSTRAAT 52, TEL. 21956
NOORDMOLENSTR. 26, TEL. 43910

Voor beter BROOD en BANKET
H. C. PELETIER, ROTTERDAM
Benthuizerstr. 91 - Telefoon 41386



L. M. TIEMAN
voorheen T. H. TIEMAN
ROTTERDAM
Goudenrijschestr. 31
Telefoon 41623
ALGEHEELE WONINGINRICHTING
BEHANGERS- EN STOFFEERDERSBEDRIJF

DEN HAAG

N.V. JAN SPIERDIJK
Oudste adres voor
MEUBELEN
Groote Markt 20
hoek Luth. Burgwal
Tel. 11652 — DEN HAAG
SALON-, HUIS- EN
SLAAPKAMERS

JODENBESTRIJDERS
IN NEDERLAND
Bestelt uw
RADIO
bij een geestverwant
Brieven Bureau „DE MISTHOORN"

KOSTER & LUIJTERS
Geraniumstraat 3 * DEN HAAG
Telef. 332645 - 338596
LOODGIETERS EN SMEDEN

MEUBELEN huis en haard
COMPLETE WONINGINRICHTINGEN
GROOTE VOORRADEN
LAGE PRIJZEN
120 MODELKAMERS
HEERENGRACHT 500
VIJZELSTR 77 A'DAM
TEL 31215 - 44825

NIJMEGEN

Bezoekt Café-Restaurant
DAS DEUTSCHE HAUS
Prima consumptie * Billijke prijzen
KORENMARKT 1 * NIJMEGEN
Man spricht Deutsch . J. A. Gerritsma

Tuinarchitectuur
Vakkundige en moderne tuinaanleg
W. L. HENDRIKS
Gedipl. tuinbouwkundige
DRIEHUIZERWEG 177
Tel. 20069 - NIJMEGEN

Voor alle soorten
brandstoffen:
J. H. HENDRIKS
Hatertscheweg 291 — Tel. 23582
NIJMEGEN

Fotografie op elk gebied
Speciaal adres voor amateurs
Adres op vertoon
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
Kringhuis N.S.B. - Nijmegen

Steunt ons Blad

BREDA

JOS. DRIESSEN
BREDA
Fabriek van
Verfkwasten en Penseelen
Alle aanverwante
schildersartikelen
Uitsluitend beste kwaliteiten
Specialiteit:
„BATAAFKWASTEN"
Nederlandsch Octrooi No. 46996

ARNHEM

Voor al uw drukwerk een goed adres?
Verkrijgbaar op vertoon van
LIDMAATSCHAPSKAART 1941
aan Kringhuis Arnhem

F. A. J. PETERS - ARNHEM
KASTANJELAAN 18 — Tel. 21871 — Giro 110780
Uniformen: P.O. - W.A. - MOT.-W.A.
Waterproof Overjassen - Koppels
Zwarte Hemden - Dassen
ALLE DISTINCTIEVEN
Uitsluitend eerste klas maatwerk
Leverancier funct. Hoofdkwartier

Koopt niet in jodenzaken

Een blijk van sympathie voor onze actie?....
STORT Uw bijdrage in ons Propagandafonds
Giro 322600
Op de strook te vermelden:
PROPAGANDAFONDS

Ondergeteekende ....
Straat ....
Woonplaats ....
wenscht een kwartaal* / jaar* abonnement op „De Misthoorn", tegen
een abonnementsprijs van f 1.25 per kw. / f 4.75 per jaar *
bij vooruitbetaling te voldoen
U gelieve over dit bedrag te disponeeren*
Het bedrag wordt binnen 8 dagen op Uw giro
322600 overgeschreven*
Handteekening

* Doorhalen wat niet verlangd wordt

K 3511